

SPEJDERNES MAGASIN

VOR UNGDOM

HEJRER PAA REDEN ☼ P. SKOVGAARD ☼ VIBORG ☼ FOT.

JUNI 1920 * 4. AARGANG * NR. 9.

Danske Drenges nye Sangbog.

Pris 3 Kr.

Ønsk dig den i Fødselsdagsgave.

Udkommen er:

Dansk Ungdoms Sangbog.

Samlet af Rektor Hartvig Møller.

Om denne udmærkede Sangbog skriver „Berlingske Tidende“:

„Dansk Ungdoms Sangbog“ er Titlen paa en righoldig Sangbog i praktisk Lommeformat, samlet af Rektor *Hartvig Møller*, der meget fortjenstfuldt har faaet de danske Viser med, til hvilke Carl Nielsen og Thomas Laub har sat Melodier, og som betyder en ualmindelig Berigelse af vore folkelige Sange.

Bogen er i praktisk Lommeformat.

Faas i enhver Boghandel.

Faas i enhver Boghandel.

Steen Hasselbalchs Forlag.

Egnet til Skolebrug.

Pris 3 Kr.

Den bedste Spejdersangbog.

FLØDE

CARAMELLER

FRA

DANSK-ENGELSK

CARAMELFABRIK

ER DE BEDSTE

OG

MEST VELSMAGENDE

Chic Fløde Caramel

D. E. C. Creame Caramel

Nucca Caramel

D. E. C. Chocolate Caramel

Blacks Toffee Stænger

Iris Caramel

Faas overalt i Skandinavien

Oplag 5100 Eksplr. — Pris 50 Øre.

SPEDERNES · MAGASIN VOR · UNGDOM

4. Aarg.

JUNI 1920

Nr. 9

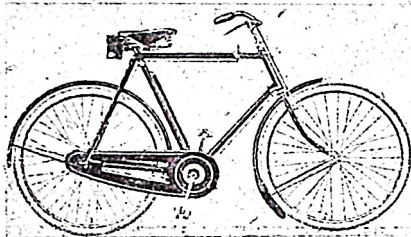
Ungerne er snart færdige med at skifte Ham, dog ses Resten af Dundragten hist og her (se Artiklen Side 19).

Englands fineste
Cykle

Humber

fabrikeret af
Humber Ltd. Bee-
ston og Coventry

Verdens ældste og største Cyklefabrik.

Humber Cyklen benyttes bl. a. af:

Hs. Maj. Kongen af England.
— Dronningen af England.
— Kongen af Norge.
— Dronningen af Norge.
— Kongen af Italien.

Hs. Maj. Kongen af Grækenland.
— Kongen af Spanien.
— Shahen af Persien.
— Sultanen af Marocco.
— Emiren af Afghanistan.

Generalrepræsentanter for Skandinavien:

N. RAABERG & Co.

Farvergade 8—10. — KØBENHAVN — Telefon 9832

Den originale
amerikanske
Spejderstøvle

Nr. 35-36-37

30,00

Nr. 38-39-40

33,00

Engelske Strømper
med grøn Bort

6 1/2-7-7 1/2 Kr.

Engelske Strømper m. 2 hvide Striber i Opslaget
7-7 1/2 Kr.

Engelske Regnfrakker

14-16 Aar Kr. 28,00 - voksne størr. Kr. 38,00-40,00

Vindjakker	Nr. III-II	I	0
Kr.	28,00	30,00	32,00

Forlang Prisliste.

Spejderkorpsets Munderingsdepot

Studiestræde 30 — København K.

Telefon 3186

AMATØRERNE

køber Apparater, Plader, Papirer og alt andet FOTO-
GRAFISK TILBEHØR og udførlig Vejledning gives hos

HEINRICH & POULSEN

HØJBROPLADS 6 — KØBENHAVN — TELEFON 1428, 8728

Clicheerne til
Spejdernes Magazin
udføres i

*H. Dietrich & Sønner
Cliche Anstalt
København.*

Dybbø 11.

Telf. 12865.

Pianoer

Sørensen

Bredgade 33

Vesterbrogade 13

Kontant eller

25 à 30 Kr.

pr. Maaned.

CAND. PHARM

ENGEL & KISKYS

**RAVNEKUR
PASTILLER**

INDEHOLDER SUKKER.

Mod Hoste og Hæshed
i Cartons à

35 Øre

Poul Holm, Silkegade 11.

Leverandør til alle Sportsforeninger.

Boldspildragter - Løb- og Svømmedragter - Gymnastikdragter
Bryderdragter.

Spejder-Benklæder, Bluser, Strømper, Bælter,
Sandaler billigst hos

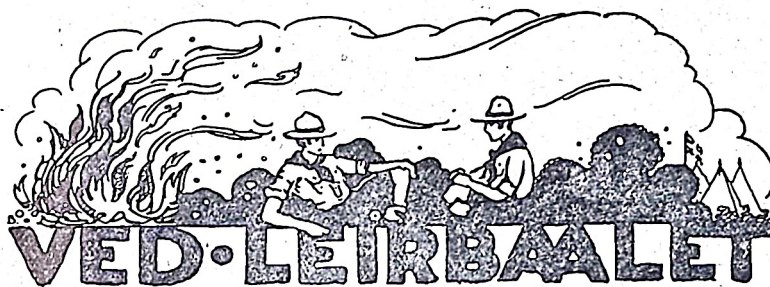
Poul Holm, Telefon 3082.

HUSK

at til en fuldstændig Lejrud-
rustning hører

„Dansk Ungdoms Sangbog“.

Bæverpatruljens Pinsetur.

Søspejdere.

Søspejdere! — var der en der sagde: „Har du nogensinde set den Slags Folk foretage sig noget fornuftigt“.

Han gav sig til at purre op i Ilden med den Hasselkæp, som han lige havde været henne og skære i Hegnet, og han masede paa med saadan en Ivrighed, at hans Kinder formelig blussede om Kap med Gløderne i Baalet — og imens lod han det regne ned med nedsættende Bemærkninger om de Herrer Admiraler.

„Jeg vil nok sige det. — Jeg har engang set dem vende Bunden i Vejret paa deres eget Fartøj, akkurat som de kunde have tænkt sig at bundskrabe det ude i rum Sø, og jeg stod bløt og ærgrede mig over, at ikke hele Bundet druknede med det samme — eller rettere sagt jeg kom til at tænke paa det hensigtsmæssige i dette, da jeg næste Dag mødte de Herrer i Tivoli — fuld Uniform, naturligvis, og flot udhalede, man kunde tydelig se paa dem, at de lige havde „rundet Kap Horn.“

Tag dem væk, siger jeg. — lad os være fri for de Skabekrækker. Og saa taler de om en Søspejderbevægelse — og det efter, at de har været 10 Aar om at stille nøjagtig lige saa mange Mand paa Benene.

Hvor er de henne, siger jeg? — vær elskværdig og sig mig det, og hold min Hat et Øjeblik, mens

jeg ser at puste lidt Liv i disse af Guderne forladte Tingester — Vigtigpraase! Der er ikke saa meget Spejdere i dem, som bag paa min lille Finger. Mens vi andre bestiller noget, gaar de min Sandten og gnubber sig op af en eller anden Admiral — akkurat som om de var 100 Aar tilbage i Tiden. — Men, naar det piber til Banket og „Skafning i Messen“, saa skal de nok være der, Puh! — Puh!

Sikke en Lykke! Sikke en Lykke, siger jeg — at de nu endelig har fundet paa at lave en Børnehaven for sig selv; men hvor er det Synd, at de ikke har kunnet finde paa at kalde sig noget, andet, hvilken Opfindsomhed! „Søspejdere!“ Man staar formelig og har helt ondt af dem.

Naa — der skal du se, der har vi dem — nu render de min sandten Pynten med hele deres „Eskadre“ — Aah! det var da en Skam, det er, bare Fjerene fra Hønen. Jeg glemte rent, at Georg er ved at lave i Stand til Middagen; han skulde absolut have saadan en køn Udsigt, for at det kunde blive til noget, sagde han. —

Saa nu brænder det Børnlille, og nu kan I ganske rolig komme med Vandet — og hvis I er artige og lader være med at vælte det, mens jeg gaar lidt væk — skal jeg næste Gang tage Jer med ud og se nogle rigtige Søspejdere — med Skibe og det

hele — nydelige Skibe, kan I tro, og ikke saadan noget halvraadt Kram, som man jager Benene igennem, naar man i Søvn lægger lidt ud efter sin Sidemand.“

Fair Play.

„Ved I hvad jeg har siddet og grublet paa, sagde Georg, som vendte tilbage med Hønen, der nu var gjort helt i Orden og lige ind i Lerovnen. (Der manglede blot at stoppe den indvendig med noget blødt Franskbrød). — Jeg har siddet og tænkt paa, hvor lidt „fair play“ der er her i Livet, og jeg har tænkt mig, at jeg vil skrive et Brev til Spejderchefen om det.

Nu skal I bare høre, jeg har det her i Lommebogen — altsaa, hvis I vil være lidt opmærksomme:

Kære Spejderchef.

Under de store „Bang“ Øvelser lader det til, at det for mange kniber med at holde Kampreglerne, hvad altid giver Anledning til Vrøvl og Kævl bagefter, hvilket man ikke skulde tro var Tilfældet, naar man havde med Spejdere at gøre. Den meget brugte Formel „Kort i venstre, iøvrigt tomme, Brystlomme“, viser det sig kan udlægges paa mange Maader. At der skæres Hul i Foret og Kortet puttes herind finder jeg, er det rene Snyderi, endvidere har mange den Vane at rulle Kortet sammen saa det ikke er til at finde, ja endogsaa noget saa væmmeligt Griseri som at tygge det til en Kugle. At Lommen skal være aaben kan udlægges som at den ikke maa være tilsyet. Den Undskyldning „det gør de andre ogsaa“ (osi von tutti), er da absolut uspejdermæssigt, det er da ingen Undskyldning for en Tyv, at der er andre, som stjæler. Lad det være en fast Regel, naar Formularen „Kort i den venstre, iøvrigt o. s. v.“ bruges, at Kortet ligger paa Lommens Bund usammenfoldet (og uden at være hæftet fast) og med Lommeklappen uknappet. Det

giver ogsaa Anledning til at Slagsmaalene ikke bliver saa voldsomme, som det ellers er Tilfældet.“ Deres o. s. v.

„Jamen hvordan i Alverden har du faaet Tid til alt det? Hønen ser jo formelig helt anstændig ud.“

„Aah — man kan vel,“ bemærkede Mesterkokken.

„Ja, der ser man bare, hvilket tænkevækkende Arbejde det er at være Kok. Men forøvrigt har du Ret, Georg, skriv bare om det og lad der blot blive givet paa Snuden — det er netop det, vi har talt om. Der er en hel Masse Folk, der vilde have rigtig godt af noget i den Retning.

Du skulde bare ogsaa have skrevet noget om disse Godtfolk, der kommer og forlanger „Æresord“ paa, at man ikke skal rende fra dem og deres Barnevogne. De tror, de kan nøjes med at sætte en Unge med en Sut i Munden til at passe paa En. Saadan en Unge skal man saa give sit Ord — og helst holde Flasken for imens — jo den er god, det er saamænd en rar Maade at tage Fanger paa.

Nej, enten ta'r man Fanger og saa sætter man sig paa dem, det er nu mit Princip, eller ogsaa lader man være med det — og hvad det angaar at afgive „Æresord“, saa ved jeg ærlig talt ikke hvad Meningen er med det. — Det forekommer mig, at et „Ord“ maatte kunne gøre det, men forøvrigt mener jeg ikke, det er noget, der skal leges med. — Nej, sig du bare, hvad du har sagt. Det er godt nok. Lad d'Herrer lære deres Folk at overholde Kampreglerne, saa er det andet vist noget, der følger — skal vi sige — saadan ganske af sig selv for Eksempel.“ —

Spare.

„Nu skulde I min Sandten snart holde op med alt det Pæresludrende.“ Patruljeføreren kom slentrende tilbage til Lejren — han

havde været ude og rekognoscere til Eftermiddagsøvelsen.

„Bliver I da aldrig større, Gutter. Her skal en gammel Mand som jeg gaa og blive helt hvidhaaret af Ærgrelse over, at jeg aldrig kan faa Jer til at knappe Jeres egne Bukser. Hvor mange Gange skal jeg dog gøre Jer opmærksomme paa — at det ikke paa nogen Maade angaar Jer, hvad alle de andre mere eller mindre store Klodrianer gaar og laver. Pas Jer selv. *Hold I Jeres Mund*,“ siger jeg „og gør positivt Arbejde.“ Det er det, det kommer an paa og ikke noget som helst andet.“

„Ja, er det ikke netop det, jeg staar og siger,“ falder Ejnar ind. „Hvor bliver Middagen af!“

Det viste sig til alt Held, at Georg var færdig med den og saa satte Patruljen sig ned paa Grønsværet og lod Hønen vedefares den Retfærdighed, der tilkom den.

„Saa nu maa du ikke tage det hele din Slubbet, der er kun en lille Luns til hver. Du er ikke til Middag paa Herregaarden. Resten af det tomme Rum er til at fylde op med Klømmer.“

„Det er vist heller ikke sundt at spise for meget af den“, var der en der sagde — den forekommer lidt gammel —

„Aa tag den Grødske“ — Tak og slaa ham saa oven i Hovedet med den.“

„Saa saa, svin nu ikke min nye Uniform til, din Gris — jeg skal være fin til Nationalbankdirektøren kommer.“

„Hvad for en Direktør?“

„Ja, naturligvis — kommer han ikke?“ — aa, jeg troede det var derfor, det skulde være saa lidt. Det forekommer mig, at Johan sagde noget om det.“

„Saa nu har han min Sandten igen ikke forstaaet et Ord af det hele — forstaar du da slet ikke, at vi skal til at spare, Mand! Har du da ikke set mine „Overalls“? Ved du ikke, at Fa'r her sætter en Ære i at lufte sine

gamle lappede Remmebukser — for at give jer Bønder et Begreb om almindelig Dannelse i Foraaret 1920?“

Tror du vi laver Numre her, fordi vi venter Besøg af en eller anden. Nej du, her i dette Vildnis faar vi heldigvis ikke Besøg af andre end vor egen velmeritede Samvittighed — og det er saamænd ogsaa tilstrækkeligt.

Jeg vilde nok se den Mand komme her, han vilde da gaa helt bag over, naar han opdagede, hvordan han var blevet distance-ret, Tror du her er noget, der hedder Margarine paa Klømmerne? Jeg ved ikke om du har faaet noget — og jeg ved ikke om du har *bidt* Mærke i, at vi Dagen igaar levede udelukkende af Klømmer og Vandgrød og Te. Her ser du min Armlængde, læg blot en Gang Mærke til, hvor Musklerne svulmer i den — aah du behøver ikke at flytte dig — nej, han vilde være helt færdig, vilde han, han vilde straks opgive det hele. Han vilde være lykkelig og glad om han kunde faa en Plads som Komporal her i Patruljen og begynde helt forfra. Han vilde straks bede om han maatte aabne en Filial af Banken her i Vanfadet og det skulde han faa Lov til — min Sandten jeg tror jeg tog ham.

Poul, dit Afskum, hvor er Journalen. — Lad mig se den — det ender med, at jeg afsætter dig allerede inden jeg har hørt om Bankdirektøren vil have Pladsen.“

„Det er vel ikke saa slemt.“

„Naa det mener du ikke. Vil I nu bare høre I andre. Har Manden her nu ikke brugt 5 Kr. til den Forplejning han fik igaar. Hvad giver i mig 83½ Øre for hver af os — og til en hel Dag.

Ja, men det er jo til at græde over. Her gaar jeg og spilder min Tid med at fortælle jer, at I skal lægge hver Øre til Side, I paa nogen Maade kan undvære. Jeg har sat mig for, at jeg vil gøre hver en af Jer til Millio-

nærer — frie og uafhængige Gentlemen i det mindste — og saa kommer den Fyr og er noget nær ved at spolere hele Tegningen — 83 $\frac{1}{2}$ Øre — og naar I saa tænker paa, „hvad vi ikke fik“.

„Ja og Middagen i Dag,“ faldt en anden ind.

„Du skulde meget hellere lade mig tage den Høne vi var ved at køre over nede ved Møllen — den troede saamænd allerede om sig selv, at den var holdt op med at trække Vejret — og det jeg kunde se, var der da ingen, der havde mere Ret til den end vi.“

Du skulde saamænd hellere tage mig til Korporal, jeg skulde nok bringe Budlingen ned eller hvad det nu er det hedder —“.

„Bud-gettet, Einar, Budgettet. — Men hvis du nu foreløbig vil tage og skrabe alle disse her fedtede. Mukker og Tallerkener sammen og bevæge Georg til at give dig noget varmt Vand til Opvasken, saa er jeg sikker paa, at vi alle sammen vil være dig dybt og inderligt taknemmelige — foreløbig, Einar — foreløbig. Naar vi nu faar strukket vore mødige Lemmer her paa Grønsværet og kigget lidt op i Skyerne — saa skal du se, saa hitter vi nok paa noget mere. — Hvad siger I, Gutter?“

„Ork jo — jeg har allerede en Ide — Lad ham betale 25 Øre til Patruljekassen for letfærdig Omtale af en anden Mands Ejendom og lad ham afdrage det med 50 Øre maanedlig —“.

De snakkede videre om, hvad der var at gøre — men Opvask er ogsaa tænkevækkende, og da Einar var godt og vel færdig med den, var der anbragt en Mukke og et Par Gafler i hver af Teltenes Tangmadrasser — i dem alle undtagen en.

Eftersøgning.

Kl. 3 om Eftermiddagen stillede Patruljen til Øvelse. Der blev holdt Eftersyn i de 2 Telte. Paaklædningen blev eftersat og Neglene, og alt blev erklæret for værende upaaklageligt. Derefter

holdt Patruljeføreren følgende Tale:

Nu skal jeg sige Jer en Ting, Godtfolk: Som I ved, bliver der af og til sendt Bud efter det danske Spejderkorps af troskyldige Folk, som tror vi er i Stand til noget som helst. Hvis Folk blot anede hvor umulige vi er, vilde de rimeligvis gaa hen og spørge K. F. U. M. Drengene, om de ikke hellere vilde tage sig af Sagen.

Ja det er Alvor.

Ved I, at vi bogstaveligt talt aldrig finder de Folk, vi bliver sendt ud for at eftersøge. Ved I, at 20 forskellige Troppe har haft saadanne Opgaver i de sidste 10 Aar — og, at ikke en af dem har fundet den Mand, de var ude efter.

Hjørring Troppen har engang fundet en Film til flere Tusinde Kroner, (der var blevet stjålet fra Byens Biografteater) og en Københavnsk Trop har en anden Gang overrasket nogle Smuglere paa Hornbækkysten og taget fra dem hele deres Depot af Automobilringe og Kaffe. (De havde i 3 Nætter ligget paa Vagt for at tage Fyrene) — men de Folk vi har været sendt ud for at finde — ikke en af dem er vi kommet hjem med.

Hvor ligger Fejlen? — Jeg skal sige Jer det. Naar vi faar saadan en Opgave styrter vi af Sted over Hals og Hoved. Vi giver os slet ikke Tid til at faa ordentlig Besked om Sporene og de Steder, hvor det er sandsynligt at finde de bortkomne Vi søger ikke at trænge til Bunds i Stoffet inden vi giver os til at lede.

Vi sætter ikke systematisk et Par Mand paa hvert af de Spor, der er Tale om. Vi instruerer ikke dette Par Mand nær omhyggeligt nok — og de gode Herrer, der bliver sendt ud, bruger ikke deres Øje tilstrækkeligt, de hager sig ikke fast i Sporet, de følger det ikke til Bunds, de ser slet ikke alt, hvad der er at se og faar ikke draget de rigtige Slutninger af det, de endelig faar fat i.

Kort sagt mine Herrer, vi forbereder os ikke tilstrækkeligt paa at kunne løse den Slags Opgaver — og derfor kan vi heller ikke løse dem.

Men nu vil vi tage saadan en Opgave. — Her haler Patruljeføreren et gammelt Nr. af Vor Ungdom op af Lommen. (Det er Oktober 1917, hvor der findes en Øvelse af denne Art). — Du Einar skal være den lille bortkomne Tovald. — Hvis du vil vente et Øjeblik, skal jeg føre dig til et rart ensomt Sted i Skoven, et Sted, hvor du kan tilbringe en rigtig hyggelig Eftermiddag og anstille alle de Budgetbetragtninger, der passer dig, alt sammen, mens Du venter paa os. — Foreløbig er jeg den bekymrede og fortvivlede unge Moder, som skal udøse hele sin Sorg for disse pæne unge Mennesker.

Det vilde føre for vidt at følge Bæverpatruljen paa denne Eftermiddags spændende Oplevelser. Lad det være nok at antyde, at Patruljeføreren fik en halv Times Forspring, tog den lille Tovald under Armen og forsvandt med ham ind i Skovens Dybder — til den enlige lille Skovsø, hvor hans Hat skulde anbringes flydende paa Vandet mellem Aakanderne, og videre til det lille Skovløberhus, hvor han skulde solde sine Fødselsdagspenge op i en „Bøhvand“ (han forlangte bestemt, at dette skulde ske paa Patruljekassens Regning) og til Slut ned paa den Eng, hvor han altsaa havde at sidde og se ned i Aaen til der engang kom nogen og fandt ham.

Efter dette vendte Patruljeføreren tilbage for at se paa, hvordan d'Herrer „tog paa Sporene.“ Det kneb svært for ham at holde tætt og lade være med at hjælpe — ikke mindst i det Øjeblik hele Patruljen var ved at vende tilbage til Lejren for at fortælle, den uheldige Moder, at hendes lille Tovald var omkommet i Skovsøen. — Men han holdt sig stolt. Det blev Georg, der paa dette Sted bragte Skuden paa ret Køl ved at paavise Hændernes Aftryk ved Søbredden. — „I maa mange

Gange undskyldte," sagde han, „men saa stor en Torsk er han vel heller ikke, at han giver sig til at kravle paa alle fire ud i Søen. Nej, hans Hat er blevet revet af, af den Gren der, og han har rakt ud efter den uden at kunne naa den, og det er det hele.“

Damen i Skovløberhuset afleverede sin Besked, som havde hun været et Urværk — og min Sandten om det ikke endte med, at de fandt helt frem til Engen. Men hvad skildrer Johan Forførelse — Einar var der ikke. De fandt det Sted, hvor han havde siddet ved Aabredten, men dermed var ogsaa ethvert Spor af ham forsvundet. Det eneste de saa var en lille Røgterdreng, der der gik og krammede et Stykke Papir i Haanden og stak i at tude lige saa snart de talte til ham. —

„Moar —!“ Næ, han havde ingenting set.“

Mørket begyndte at falde paa, og Johan var rasende. Han var fuldstændig paa det rene med, at der forelaa en eller anden Mystifikation fra Einars Side. Og i sin Vrede herover glemte han saa fuldstændig „Situationen“, at han gav Ordre til at afbryde „Øvelsen“ og vende tilbage til Lejren.

„Jamen — Mor'en," var der en, der sagde.

„Ti stille. Tror du vi skal lade os gøre til Grin af saadan en Grønskolling“. Saa marcherede de hjemover „Traditionerne tro“, som der var en, der sagde. Johan lod som han ikke hørte det og bed Tænderne sammen — og det gjorde ikke Sagen det mindste bedre, da Patruljen et Øjeblik efter gav sig til at synge „vi vil aldrig, aldrig gi' tabt.“ I det Øjeblik følte han, at det var ham, der havde tabt Slaget.

Gaardens Løsning.

Det var mørkt, da Patruljen vendte tilbage til Lejren. Einar var ikke kommet og man gik

uden at sige noget i Gang med Forberedelserne til Aftensbordet, der skulde bestaa af Te, tørt Rugbrød og ristede Kartofler — af de sidste var der en ordentlig Portion til hver.

En halv Time efter, da alle sad forsamlede om Baalet, dukkede Einar ud af Mørket, stod paa engang midt imellem dem.

„Naa da Dreng — er I *modløse*, hvad? Jeg synes det ser saadan ud.“

Johan sagde ikke noget, og de andre bad om en Forklaring.

„Du kender vist ikke Kampreglerne“, sagde Georg med alle Tegn paa Afsky.

Einar haledes som Svar en mægtig Gedde frem et eller andet Sted i Mørket og holdt den hen over Ilden.

„Aah — Guldregn! hvor har du faaet den fra?“

„Næ! vi skal ha „*planket Gedde*“, raabte et Par Stykker i Kor.

— — —

„Læg nu den Fisk og lad os faa en Forklaring,“ afbrød Johan, „hvorfor har du ødelagt hele Eftermiddagsøvelsen for os?“

„Ødelagt — jeg har skam ikke ødelagt noget Øvelse. Det er bare Jer, der er nogle rigtige Klodrianer. I har jo ødelagt hele Patruljens Renomé, har I —“

I skulde hellere være taknemmelige for, hvad en anden en har udrettet for Jer — og Jeres Maver og Jeres — Budget.“

„Ja, ja, det er godt Einar, men lad os nu høre.

„Ja, jeg sad altsaa der ved Aaen og — jeg grublede som jeg havde faaet Besked paa og tror I saa ikke, der staar en Fisk lige for Fødderne af mig. — Jeg ned med Hænderne efter den (efnøje at have beregnet Lysbrydningen) og værsgod — lige ved Siden af!“

Jeg var helt blaa af Ærgrelse i hele den næste halve Time og Fyren kom naturligvis ikke igen men i Stedet for kom der en Mand, stagende ned ad Aaløbet i en lille Nøddeskal af en Baad.

Hør du, er du ikke Spejder, spurgte han.

„Jo, det kan De tro, jeg er, sagde jeg — ellers kan De stole paa jeg ikke sad her og stirrede ned i Vandet.“

„Jamen hør, kunde du saa ikke hjælpe mig, og komme lidt her om Bord. Jeg skal lige ned til Søen og røgte nogle Aalegarn — og jeg skulde gerne have en til at holde fast ved en Pæl, mens jeg tømmer Garnet — min Dreng er blevet syg, skal jeg sige dig.“

„Maa jeg tænke mig om lige et Øjeblik,“ sagde jeg — jeg havde jo en instinktiv Fornemmelse af, at denne her var ikke saadan saa ganske lige til — „Det lyder maaske underligt, men jeg sidder her nemlig i en ganske bestemt Hensigt.“

Manden sagde ikke et Ord, han lod mig tænke i Fred og Ro — og af dette og hans Udseende sluttede jeg mig til, at han maatte være Præst eller saadan noget lignende. Det passede forøvrigt paa en Prik.

„Nu har jeg det,“ sagde jeg, da jeg var blevet færdig. „Hvis de bare vil vente et Øjeblik“.

Og saa tog jeg et Blad ud af min Lommebog og skrev paa det.

„Her sidder Einar og dette er lige saa godt som at have mig fundet. Gaa blot hjem.“ Jeg flækkede en Stump Gren i den ene Ende og stak Visitkortet ned, hvor jeg havde siddet akkurat som det kunde have været i en botanisk Have.“

Og saa gik jeg om Bord til Præsten.

Jeg maatte naturligvis fortælle ham, hvad det hele var for noget og han var mægtig interesseret, han lovede dog for Resten, at han vilde komme over til vores Lejrbaal i Morgen Aften.

Naa, saa mens vi laa derude paa Søen — kom jeg rent tilfældig til at fortælle ham noget om, at dette her Sludder med Bankdirektøren og den Gedde jeg havde set osv. osv. og ogsaa

det lod til at interessere ham.

Hvordan det nu gaar eller ikke — om Manden havde opfattet det jeg sagde som en fin Hentydning, jeg skal ikke kunde sige det, at da det viser sig, at der viser sig, at der er kommet en Gedde med i Aalegarnet er det ligesom det falder ganske af sig selv, at Gedden er min. Jeg sagde ikke, at den lignende den, jeg havde været ude efter, men Præsten synes at hælde til den Anskuelse — „Du skal se,“ sagde han, „det er nok dig, der har givet den saadan en Forskrækkelse i Livet, at den har lukket begge Øjnene og er gaaet lige badus i Garnet.“

„Ja,“ sagde jeg — „man kan jo aldrig vide —“

Naa, men vi kom altsaa tilbage igen — og da vi er en 100 m fra Stedet ser vi Jer Klodrianer komme sjokkende ned over Engen.

„Holdt, Hr. Pastor,“ sagde jeg og lagde Haanden paa hans Skuldre, „nu skal vi se Spøg, — kom vi lægger ind til Bredden lige i disse her Siv og saa vil vi se, hvordan Dramaet udvikler sig.“

Vi blev hurtig klar over, at der maatte være sket et eller andet, der gjorde, at I ikke havde fundet min Meddelelse.

Vi kunde se og høre det paa Jer. Præsten vilde absolut have, vi skulde raabe Jer an og komme frem til Jer — men jeg protesterede og sagde „Aldrig i Evighed.“ (Jeg skyndte mig at gøre en Undskyldning, „det var blot saadan af Ivrighed“) — det forføjener de min Sandten ikke. Her sidder vi med den dejligste Fisk til dem og ikke 100 Meter borte og saa kan de ikke finde os. Nej ved de nu hvad!“

„Jamen Sedlen er jo væk,“ sagde Præsten.

„Javel, men tror De Tovald havde efterladt nogen Seddel og tror De *han* havde sagt Nej til en Chance som denne. Aldrig i — ikke tale om det.“

Og den er jo oplagt, de *skal* finde os. Ikke sandt! Sporene

hører op lige ved Bredden. Da jeg ikke kan være sunket i Jorden, maa jeg være gaaet i Vandet, til den ene Side eller den anden — aah, det har Johan forklaret os Masser af Gange; *det* er netop Maaden at skjule sine Spor paa, naar man er forfulgt — og selvfølgelig er der kun et at gøre,“ jeg kan formelig høre ham sige det, „man deler Patruljen og lader den følge hver sin Side af Vandløbet.“

Desuden er det et af Bæverpatruljens særlige Kendetegn, at den aldrig opgiver noget. Den holder ved, skal De se, om den saa skal blive her til i Morgen.

Og saa var det I vendte om, I Skræddere! Jeg vilde ikke tro mine egne Øjne, da jeg saa det. Jeg var ved at stortude af Skam over Jer, og jeg bad Præsten tage sin Fisk igen — at I kunde gøre det!“

Aldrig gi' tabt.

Der var Tavshed i den lille Kreds omkring Baalet, saa tog Johan endelig Orden.

„Einar sagde han — du har opført dig helt igennem som en brav Karl. Men jeg, Dreng, jeg skammer mig over det slette Eksempel, jeg har givet Jer. Ikke alene ved at opgave Ævret, men først og sidst ved at blive i daarligt Humør, fordi der var noget, der gik mig imod, og ikke nok med det — men det *jeg* vilde lære Jer — at bruge Øjnene og følge et Spor har heller ikke jeg det mindste Begreb om, jeg har været nøjagtig lige saa døv og blind som I andre og ladet denne lille Fyr spadserer lige forbi mig med Einars Papir i Haanden. —

Bævere, fra i Dag er jeg ikke længere Jeres Patruljefører. Jeg henstiller til Jer, at I vælger en ny.“

„Det mener du ikke, Johan,“ de faldt straks over ham i Kor, og der var ikke Tale om, at de vilde af med ham.

Men det nyttede altsammen ikke, — en Patruljefører, der ikke kunde give Eksemplet eg-

nede sig ikke til at være Fører for andre, — og naar han havde indset det, havde han kun et at gøre, at trække sig tilbage til Fordel for en anden.

Der var heller intet mere han hadede end Taburetklæberi og det kunde være rigtig godt at faa en ny Mand ved Roret. Det vidste de jo godt allesammen, at det ikke kunde falde ham ind at træde ud af Patruljen af den Grund. De maatte endelig ikke tro, at han ikke med Glæde underordnede sig en af de andre. Han vilde foreslaa, at de valgte Georg. Det var efter hans Mening den, der havde størst praktisk Erfaring og han havde netop gennem sin Virksomhed som Kok erhvervet sig nogle af de Egenskaber, det var uvurderligt for en Fører. — Rolig Omtanke og englelig Taalmodighed.

Det varede noget inden Georg tog til Orde — han purrede lidt op i Ilden, lagde et Par Stykker Brænde paa, saa den blussede højere op.

„Johan,“ sagde han saa. „Vi vil ikke have denne her Tur ødelagt — men naturligvis, det er ikke det, det alene kommer an paa. Det er hele Patruljens Fremtid, der staar paa Spil og heller ikke den skal ødelægges. — Det kan være meget godt, hvad du der siger om dine egne Fejl, og om mine Fortjenester — men det er nu dig vi vil have til Fører. Der er ikke en af os uden at han ønsker dette (Hørt)! og jeg skal sige dig hvorfor. Vi har Tillid til dig. Du er ikke blind for dine egne Fejl, og du er villig til at indrømme dem, — men hvorfor er vi Spejdere, er det ikke netop for at slibe hinanden af og for som gode Kammerater at hjælpe hinanden med at faa rettet paa Fejlene. Hvem siger, at en Fører skal være fuldkommen. Vis mig en, der er det. Lad os dog være fri for at stikke hinanden saadan noget Blaar i Øjnene. Du maa undskylde Johan — men jeg kan

slet ikke se andet end, at det vilde være rigtig daarligt Kammeratskab, om vi ikke allesammen, og lige i dette Øjeblik var parat til at give dig en alvorlig Dragt Klø for den Ufejlbarlighed, som du her er lige ved at sætte hele vort Velværd ind paa."

Georg trak Vejret et Øjeblik. — "Og saa, Johan — du taler om det Eksempel du skal give os, og du vil lære os, at vi aldrig skal give tabt."

"Jamen, du godeste Mand, kan du da ikke selv se, at du nu igen er ved at rende fra det hele."

Kan du ikke selv se, at du kun har et at gøre, at holde ud at tage et rigtig godt Tag i Nakken paa dig selv og fortsætte Marchen fremover.

— Johan, dine Bævere forlanger af dig, at du viser dig som en Mand og gøre din Pligt.

Og er du ikke rede til dette, saa er jeg færdig med at være i Bæverpatruljen."

"Hørt", — faldt hele Koret ind.

Johan rejste sig under den sidste Del af Georgs Tale. Han var blevet ligbleg — saa satte han Foden lidt fastere i Jorden, rettede Ryggen, kastede Nakken tilbage og havde helt fundet sig selv.

"Bævere," sagde han — "jeg gør min Pligt."

Spændingen var udløst, Bæverne skyndte sig hen for at trykke baade Johan og Georg i Haanden — og et Øjeblik efter var Lejren som en summende Bikube, og der var ingen der skulde have anet, hvilket Uvejr, der lige var trukket hen over den.

En Bys Historie.

"Naa," Johan, lad os saa faa Historien," sagde Georg, da den plankede Gedde endelig var forsvundet fra Overfladen.

"Det er Einar i Aften," sagde Johan, — men inden jeg lader ham faa Ordet, vil jeg blot fortælle Jer lidt om en Ide, som jeg synes vi skal bringe til Udførelse,

saasnart vi kommer hjem efter Sommerlejren.

Ser I, jeg har taget med mig herud det sidste Nummer af "Headquarters Gazette" og der har jeg fundet en ganske storartet Ide af Baden-Powell.

I Amerika er det almindeligt, at man paa historisk kendte Steder slaar en stor Tavle op ved Kanten af den nærmeste Hovedvej og denne Tavle giver de Vejfarende Oplysning om dette Steds historiske Betydning — i store Træk naturligvis. Hele Tavlen har Form som en stor aaben Bog.

Denne Ide har Baden-Powell taget op paa den Maade, at han

de historiske Oplysninger har alle været enige om at samle sammen.

Til venstre ser I en Skitse af hele Byen. Som den er, kan enhver Vejfarende paa et Øjeblik orientere sig efter den og finde ud af hvor Hovedvejene gaar og hvor han kan finde Jernbanestationen, Politibetjenten, Doktoren, Telegrafstationen, Kirken, Spejdernes Hovedkvarter o. s. v. o. s. v.

Til højre staar de historiske Data og de Oplysninger, som er af Interesse for Historikere, Antikvitetsamlere, Kunstnere og almindelige Rejsende.

Ovenover Bogen staar Byens Navn at læse med store Bogstaver, og over dette er anbragt Byens Bomærke (Totem).

Paa Foden af Bogen er anbragt en Spejder, udskaaret i Træ — det er for at vise, at Spejderne har lavet Bogen.

Hele Bogen er 10—12 feet og den staar lige udenfor Byen.

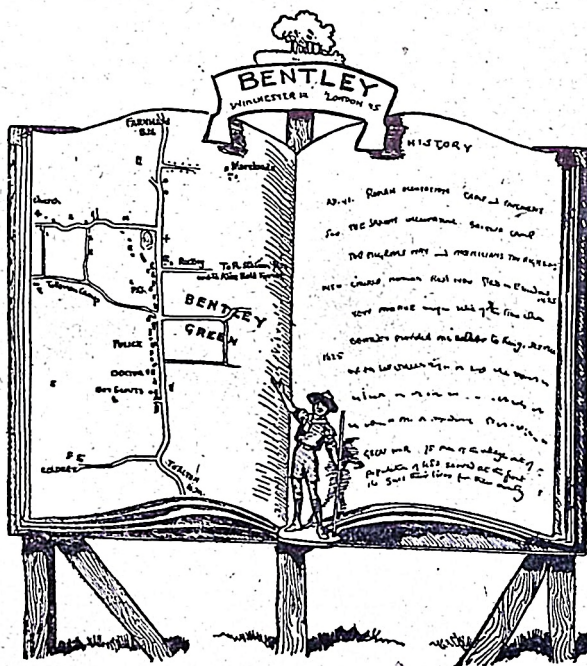
Finder I ikke det er en storartet Ide? Og hvad siger I om at lave en saadan og stille den op udenfor den gamle Rede."

"Ærlig talt, aner du noget

helstom bemeldte Redes Historie?" spurgte Poul.

"Naar jeg skal være ganske ærlig — meget lidt. Men det var jo en Maade at komme ind i den paa. Satte vi os for at lave saadan en "Bog," saa skaffede vi os vel nok de Oplysninger."

"Jeg tror Dr. Sørensen vilde være mægtig interesseret i den

har faaet Spejderne i Bentley (den Landsby, hvor han selv bor) til at lave en saadan aaben Historiebog.

Her ser I en Tegning af denne Tavle. Den er lavet af Landsbysnedkeren og Spejderne i Forening. Den er malet af Tropsassistenten (der tillige er Lærer) og nogle andre af Spejderne. Og

Plan," sagde Georg, "han ved en Masse om Byen. Har I aldrig set hans gamle Kobberstik. — Ih bevares — de er fra Byen allesammen, og de gaar tilbage til — jeg ved ikke hvornaar."

"Det kunde være ganske morsomt og naturligvis vilde det være en stor Fordel for Turisterne."

"Ih, hvor vil du hen! — De vilde naturligvis vide, hvor Hotel Postgaarden laa og Motorreparatøren."

"Jamen de skulde virkelig ogsaa have Besked om Langdyssen og — ja, der har vi det, man ved min Sandten ikke, hvad det er for Herligheder man selv lever imellem. Bare der i det hele taget er nogen?"

"Havde det bare været i København, saa ved jeg nok, hvad der skulde have staaet."

Først og fremmest naturligvis hvad Absalon havde været for en Svend og saa i 1659 *I dette Aar viste Borgerskabet, hvad et ubrodeligt Sammenhold er værd.*

Ja det vilde saamænd være rigtig godt for Folk, selv om de fra Tid til anden blev mindet om, at der her i Byen havde levet en Gruppe af Mænd, der var noget ved. Jeg tror ligefrem det vilde gi' mig en "closere" Interesse for denne By og dens gode Navn, hvis jeg vidste lidt mere om den. Tænk, hvis der for Eksempel stod at i „64 havde Byen 75 Mand med ved Dybbøl"

— Det kan saamænd godt være du, at jeg af den Grund vilde føle, at jeg var blevet bedre Venner med den."

Genforeningsalléen.

"Nej — nu skal jeg sige jer noget," faldt Poul ind. Jeg har har en Ide, der er meget bedre. Om Forladelse, Johan, jeg finder din er udmærket, men skal vi ikke gemme den til en senere Lejlighed.

Hvad vilde I sige, om vi fik Lov til at plante 2 Rækker Træer paa den nye Vej de er ved at anlægge ude ved Møllebakken —

en hel Alle af dem og kalde den Genforeningsalléen. Vi er kun een Gang i 1920, og vi faar kun een Gang Sønderjylland igen. Efter min Mening burde der plantes Genforeningsalléer over hele Landet.

— — —

"Ti vi havde aldrig set hint Land, hint maaneskinslysende Sne, der falder over forelskend Par i en duftende dunkel Allé.

"Ja, du — lad os holde paa de grønne Træer. Jeg sætter i ethvert Fald dem over de døde Sten — og jeg tror de Folk, man rejser den Slags Sten over, vilde sige det samme. Jeg har hørt, at haade engelske og amerikanske Spejdere har været med til at plante den Slags Alleer for dem, der faldt i Krigen. De plantede et for hver Mand, der var faldet fra deres By og de hængte et lille Skilt med Mandens Navn paa Træet."

"Ja. Det kunde de sønderjyske Spejdere gøre nede i deres Byer — men saa synes jeg ogsaa vi andre maatte plante Genforeningsalléer over hele Linien."

"Ja, bare der var nogen, der vilde gøre Begyndelsen, et eller andet Sted, saa var der saamænd nok nogen, der fulgte efter. Naturligvis skulde man saa have hele Byraadet mobiliseret, højtidelig Indvielse og det hele — det skulde blive noget ganske enestaaende."

Nu skal jeg sige jer en Ting, sagde Johan, — vi laver det! Og saa venter vi med det andet til siden. Vi gaar lige i Gang med det, naar vi nu kommer hjem nu paa Tirsdag — og saa gaar vi frem efter det Princip, der siger, at Erindringerne er for at overvindes, og, hvad de andre laver, bryder vi os, som I ved, ikke om."

De gav ham et Hurra og saa blev de enige om, at nu skulde de have Historien. Klokken var blevet mange, og det begyndte at blive lidt koldt.

En Menigs Ære.

De rykkede lidt tættere sammen om Baalet og saa tog Einar fat paa at fortælle:

"De krøllede Blade I ser her," sagde han, "er en Historie af Kipling, der hedder en „Menigs Ære," og I kan vove paa at sige, at nogen af Jer kender den."

I Eftermiddags, da jeg blev efterladt nede paa Engen, fik jeg disse Blade stukket i Hænderne af Johan, med indtrængende Opfordring om at lære Historien udenad, saa jeg kunde fortælle den her ved Lejrbaalet — saa I ser jeg har saamænd ikke ligget paa den lade Side dernede. —

Men nu skal I altsaa høre.

"Der var lige kommet en Sending, Rekrutter hjemmefra, og som sædvanlig var man enige om, at det var den værste Bande, man nogensinde havde set for sine Øjne."

Og saa fortalte han hele Historien fra Ende til anden.

Om hvordan Mulvaney meldte sig syg og forstrak at spise Salep og Sagovælling blot for at blive fri for Synet af disse Kameler. Hvordan Obersten udenfor Tur sendte hele Bundtet ud til Fort Amara, hvor han haabede, at deres Officerer vilde eksercere dem ihjæl, da de jo dog ingen Nytte var til i det nuværende Liv — og hvordan Løjtnant Oules under denne Eksercits kom til at slaa Menig Ortheris med sin lille Rdestok og rive en stor Flænge i hans Frakke.

Han gav en levende Skildring af den brave Mands Raseri — sin egen (ti han lod ganske rolig som det var ham, der havde ligget paa Bastionen og set det hele) og hele hans Udmaling af Situationen var rent ud mesterlig.

Man kunde formelig se denne Kaptajn, der kom stilende over Pladsen og udraabte sit „Himmel og Jord, Sir — lader De Deres Folk stille til Eksercits i Pjalter! — og „De Ortheris!"

Og Ortheris' Forsøg paa at

klare Situationen for sin Løjtnant, var ikke mindre vellykket.

„Tillader De, Sir, men jeg er næsten ganske sikker paa, at Løjtnant Oulless maa have staaet for længe i Solen. Det gik til, som jeg siger, og jeg rev Flængen paa Vejen herved til Pladsen.“

Og han fortalte videre, om hvordan Ortheris bagefter havde bannet den ulykkelige Samuelson og bogstavelig talt spredt hans Tøj over hele Fortet — blot for at faa Luft for sit Raseri — „Saa-dan et Afskum, han maatte jo da vide, at man ikke havde Lov at slaa igen — Gudbevares, hvor det var tarveligt.“

Og saa lod han Mulvaney træde ind paa Scenen og give Ortheris en Overhaling og det efter alle Kunstens Regler.

„Hvad i Alverden angaar det dig Mand, om Fyren er Officer eller ej. Og om han saa havde været General.“ —

Og saa til Slut dette vidunderlige Opgør, hvor Løjtnant Oulless trækker Menig Ortheris af sides og foreslaar ham, at de skal smide Frakkerne og tage en regulær Omgang med hinanden.

Einar forklarede det hele indgaaende, og det var tydeligt, at det var ham en ren Fornøjelse at lade Ortheris slaa Løjtnantens en Øre helt i Mas — men det skal dog siges til hans Ros, at han holdt sig helt til Fortællingens Gang og lod den ende med, at Løjtnanten slog den anden ud — et Par Fortænder fattigere.

„Se“ sagde Einar, det er Fortællingen om „en Menigs Ære“ — selv Menige har nemlig noget i den Retning. Nu har I hørt om hvordan den blev reddet — men det bedste af Historien er alligevel igen, ti saa gik jeg jo hen og spurgte denne her Ortheris — „sig mig,“ sagde jeg. „Jeg forstaar egentlig ikke et Ord af af det Hele. Hvorfor i Alverden meldte De ham ikke. Han havde jo været færdig med det samme.“

„Løjtnant Oulless,“ sagde han,

„er en Gentleman. Jeg var ikke sikker paa det dengang, men jeg er det nu. Desuden syntes jeg ikke det vilde være helt fair — han er jo saa ung maa de huske.“

„Jamen De var jo i Deres Ret,“ indvendte jeg.

„Min Ret, Undskyld, men jeg er ingen Rekrut. Jeg behøver ikke at rende og flæbe efter min Ret til det eller det.“

Som om jeg ikke kunde sørge for mig selv. Min Ret. Tilforlade mig — jeg er da en Mand.“

„Bravo Einar, Du redede nok ogsaa Æren.“

— — —
En halv Time efter laa Bæverpatruljen i dyb Søvn — den eneste, der vaagede var Johan. Hyllet i sit Tæppe og siddende ved de ulmende Rester af Baallet lyttede han til Brændingen, der kom rullende ind med Stranden og ude over Fjorden tegnede der sig to skarpt afgrænsede Linier, der efterhaanden strakte sig længere og længere ind i Mørket — Genforeningsalléen.

Plumbe

At gøre Spejdernavnet Ære.

Der blev i forrige Nummer af „Vor Ungdom“ udtalt Tak og Ros til 2 gamle Spejdere, der havde kæmpet kædt i Nordrusland. Jeg har i mange Aar kendt begge, som gode Spejdere, og den ene af dem, Carl Bjørn Scütten, var med i den allerførste Patulje i Danmark og var i mange Aar en flink Patuljefører hos mig. Jeg ønsker dem begge al den Ære, de kan vinde.

Men —

Vi samler i Spejderkorpset de unge, der har Eventyrlyst i sig — det er naturligt og godt. Vi byder dem et Fri-sted og en Vejledning for deres

Længsel, saa den hverken kvæles eller slaar ud i Vildskud, men bliver til noget godt, til Mandsmod og Fremdrift. Og vi samler dem, der ikke har Eventyrlyst, og søger at indgive dem noget af den for at give dem den Friskhed, uden hvilken de aldrig vilde blive andet end Middelmaadigheder. Men aldrig maa det kunde siges om Det Danske Spejderkorps, at det skaber Eventyrere. Det skal just være vor Opgave, at lære vor unge kun at følge deres Eventyrlyst ad Veje, der fører til et Maal, der er dem værdigt. Eventyreren søger blot Eventyr. Spejdere skal vide, at den, der enten herhjemme eller ude i Verden tager Parti i en Kamp, som han ikke ærligt og grundigt har sat sig ind i, saa han føler sig sikker paa, hvor Retten er, han handler samvittighedsløst, og han gør ikke Spejdernavnet Ære, om han saa er aldrig saa modig. Jeg haaber, at baade Hundevad og vores egen gamle „Skipper“ har vidst, hvad de vilde og har kæmpet, fordi de vilde tjene Rettens Sag mod Uretten. Jeg haaber, at de virkelig har gjort Spejdernavnet Ære, og at de selv og deres Fader og Moder nu bagefter synes, at de handlede rigtigt. Men overfor alt, hvad der lokker ved Flitter og Spænding, føler jeg Trang til at sige til vore unge. I kan finde Kamp og Oplevelser og Daad i jeres eget Land, hvis I drister jer til at kæmpe for Ret mod Uret, for Sandhed mod Løgn. Og ikke ved at strø jeres Ungdom og Mod og Kraft ud for alle Vinde, men ved at samle det alt og kaste det frem mod et Maal gør I Spejdernavnet Ære.

Hartvig Møller.

Jeg vil, idet jeg takker Divisionschef, Rektor Hartvig Møller for ovenstaaende Artikel, gerne have Lov til at fremhæve, at det var de to gamle Spejderes raske Hjælp til de gamle og svage paa Dvinaens Is, der har foranlediget Omtalen af dem i „Vor Ungdom“, ligesom det ogsaa er denne Handling, der har foranlediget Henvendelserne til os i denne Anledning.

Klavs Vedel.

En Vædder.

Af Ebbe Lieberath, oversat af Klavs Vedel.

Det var det morsomste Broderpar, man kunde se. Den ene en rødhaaret elleveaars Knægt med strittende Paryk, der stod ret op over hele Hovedet, og som bestandig syntes at være ved at hejse en gammel Soldaterkasket til Vejrs, missende Grisenøjne med hvide Øjenhaar og Øjenbryn. Altsaa just ikke nogen Skønhed som han stampede fremad i halvlange Bukser med brogede Lapper paa kryds og tværs, store, mer end udslidte Træsko og med en Frakke, der saa ud til i adskillige Slægtled at have gjort Tjeneste hos Vogterdrengene i Sognet.

„Broderen“ og Kammeraten var en Tamp af en Vædder, næsten ligesaa grim som Drengen, men adskilligt bedre paaklædt, naar Hensyn tages til Vejret og det Antal Grader Termometret viste. Rund og tyk og med sin kuplede Pande, kronet af et Par smukt drejede Horn, var han utvivlsomt den af de 2, der gjorde det solide Indtryk. Han var en særlig humoristisk Vædder, fuld af glade Spilopper og fornøjelig at være i Selskab med, selvom hans Humor temmelig tit gav sig temmelig haardhændede — eller rettere haardpandede — Udtryk.

De adlød. Navnene Johan og Emil, men hvis nogen tror at det var Drengen, der hed Emil, saa tager han fejl.

Johan slæbte paa en lille Pose med Kartofler i Bunden fremad gennem Snedriverne og Emil traskede bagefter. Af og til, naar Bagtroppen fandt, at det gik for langsomt fremad eller at Tavseden blev trykkende, fik Johan et venskabeligt Puf midt i den store grønne Lap, der prydede Eggen syd for Kartoffelposen, var lige ved at falde paa Næsen, og lo, og saa blev Farten sat op og Samtalen kom i Gang igen.

„O, du er tosset, Emil, kan du ikke forstaa, at jeg ikke kan gaa hurtigere?“

Ø-ø-umd, gryntede Emil, et eller andet Steds fra langt inde i sit vældige pelsklædte Legeme med en Røst saa grov som en tomaaneders Kalv og endda lidt grovere.

Johan var Fostersøn paa Gaarden, just ikke bortfæstet, men saadan noget i den Retning. Han gjorde Tjeneste som Vogterdreng og rodede og syslede med lidt af hvert i Vintertiden, blev jaget med hid og did af Karlene og Pigerne, men fik hvad han kunde spise hver Dag og havde Tag over Hovedet og syntes derfor ikke, at han havde noget at klage over. Han gik tyst og stille og hjalp til og tog fat i hvad som helst efter sine Kræfter og som Lejligheden bød sig, og befandt sig nu paa det tredje Aar der ved Gaarden.

Hans Mo'r tjente paa en Gaard mange Mil borte og sin Fa'r vidste han saa lidt om, at det ikke var værd at snakke om.

Legekammerater og den Slags var ham noget ganske fremmed.

Men et Stykke Legetøj eller „Spil“, som de siger der paa Eggen, havde han dog allerede haft, men ogsaa kun et. Og det var et lille Vandhjul, som Amerika-Per, en ung Karl, som siden var rejst til det fremmede Vesten, havde snedkret sammen for ham og sat op i Bækken. Det stod i Forbindelse med en Træhammer, der slog med vældig Fart mod en lille Stump Jærn, og som klang saa kønt i forskellig Takt alt efter som Vandstrømmen gled rask afsted eller ganske langsomt.

Dette var sket for næsten 2 Aar siden, men endnu kunde han sidde og lytte til Hammerslagene, saa tidt han havde et ledigt Øjeblik.

Man kan altsaa indse, at hans Liv ikke var videre solbeskinnet. Men naar man ikke er vant til bedre, saa gaar det sin jævne Dur uden at give Grund til at klage sig. Og han vilde sikkert aldrig have kunnet forstaa nogen som muligvis vilde beklage ham.

Saa skete det en Dag, at hans Husbond kom hjem fra Marked i Herljunga med en mægtig stor og uvorn Vædder bag i Vognen. Det var Emil, som gjorde sin Entré.

Arrig og stridslysten, som kun en reel Vædder kan være, lavede ham straks et forfærdeligt Rabalder paa Gaarden.

Hans første Bedrift, da han slap løs, var at smække sin nye Husbond op imod Staldmuren med et Brag, der kunde høres langt omkring, og øjeblikkelig derefter at vende op og ned paa en af Pigerne med Mælkespand og Mælkestol og det hele. En af Karlene fik saadan et Kys over Knæene, at han var arbejdsløs i flere Dage. Der blev tomt Hus med det samme og Nødraab fra alle Kanter.

Emil spankulerede knejsende omkring og lod som den var hjemme. Den var henne og snuse ved Døren til Faarefolden og lod høre en venskabelig Brægen, der i sine dybe og kraftige Toner havde den mindst mulige

Lighed med Faarenes. Derpaa vandrede han ind i Kostalden og tog Boligforholdene i Øjesyn. — Ak ja — ganske gode! Her skulde han nok trives.

Saa gik han ned til Bækken for at læske sig lidt efter Sindsbevægelsen.

Der sad igen en af det forhadte Menneskerak!

Fra alle Vinduer i Hovedbygningen lød et foruroligende Kor af alle mulige Advarselsskrig.

„Aah — aah — aah, nu slaar den Drengen ihjæl! Pas paa, Johan! Løb!“

Emil bøjede Hovedet paa sned, som Væddere har for Skik, naar Vreden blusser op. Tungen kom frem et Par Gange, han stampede kraftig først med det ene og saa med det andet Forben. Saa sank Snuden forover, mens han langsomt og sikkert bevæger sig fremad mod sit Maal, og saa — gik det løs som et Skud!

Drengen havde aldrig før set et Vædder og hørte ikke Skrigene for Hammerens Slag. Han fandt imidlertid, at det hele saa lidt underligt ud, i Særdeleshed den forfærdelige Fart, og han rejste sig derfor lidt hurtigere end han plejer.

Og det var akkurat hans Held! Han naaede lige netop at faa Benene rettede, da det uvane Uldknippe suste forbi og drejede rundt ved hans Agterspejl. Hvis han havde siddet stille, vilde han sikkert have faaet en Overhaling, som han aldrig skulde glemme, for saa vidt da han i det hele taget havde faaet Tid til at glemme mere i dette Liv.

For en Buk splintrer f. Eks. med Lethed en Dørfylding — hvis det skal være — og det er gjort i en Haandvending at forvandle en tiaars Brystkasse til noget helt andet.

„Nej da! hva' er du for en,“ sagde Drengen i en lykkelig Uvidenhed om Faren og satte sig ned paa Stenen igen.

Emil stod stille, gjorde helt omkring og begyndte igen at nikke.

Da begyndte Drengen at tale Faaresprog, som hver eneste Vogterdreng der i Bygden kan.

Hvad var nu det? Ingen drilagtig Fod eller Haand, som vinkede saadan rigtig forsmædeligt, saa det faar Blodet til at koge i enhver rettænkende Runnevædder, som med Omhu vaager over sin Slægts Hæder og Anseelse.

I Stedet derfor kærtegnede velkendte Toner hans Øre saa fristende rart og venligt. Det lød som alle Faarene og Lammene græssede rundt om i stille Fred og han stod der uforstyrret af alle hjærteløse Toben med deres gemene Streger. Han følte sig igen sval og dejlig i Hovedet, den grimme Værken i Øjnene forsvandt og Læberne behøvede ikke længere at fugtes med Tungen. Tænk om han altid kunde føle sig saadan tilpas.

Langsomt og værdigt som det sømmer sig for en Repræsentant for det stærke Køn gik han efter Lyden. Stadigt venligere og mildere lød det, og før han vidste af det at sige, følte han den behagelige Gysen, som han huskede saa godt fra han var lille, naar nogen klædede ham i Panden bag Hornene. Bløde Fingre klædede ham saa yndigt baade der og bag Ørene og i Strubens tykke Uld. Han blundede halvvejs og nød som han ikke havde gjort i mange Aar. Det rumlede dumpt og venligt i ham til Svar paa de underlige kæledende Lyde. Til sidst syntes han, at han paa en eller anden Maade maatte vise sin Taknemlighed, men — takket være Tobenenes Grusomhed — havde han næsten glemt, hvordan en Herre af Faareslægten bærer sig ad i saadanne Tilfælde.

Endelig lykkedes det ham at erindre et og andet og derfor rodede han Snuden ind i Drengens Armhule og stod musestille, kun kom der af og til et lille svagt Skub, medens Struben bevægedes op og ned af en velfor-nøjet, næsten spionerende Lyd.

Drengen og Emil holdt Snak

med hinanden hele Eftermiddagen og Nykomligen fulgte sin Ven med Snuden i hans Knæhaser hvor han gik og stod. Saadan var det den Dag — hans første der paa Gaarden, og saadan blev det fremdeles.

Ved Firetiden om Morgen, naar Malkningen skulde begynde, blev Johan altid vækket for at tage sig af Emil, thi denne nød en uhyre Respekt hos alle andre. Naar Drengen saa kom ud paa Trappen og gav en Faarelyd til bedste, som ingen uden han kunde frembringe, kom der altid Svar i Kor fra Faarefolden — for Resten en skrækkelig Brægen, — men midt i alt Skraalet hørte man Emils dybe Bas ovre fra Kostalden, der gemytligt og skratende brølte sit „Godmorgen, Ven!“

Og derefter gik alt Arbejde uden Forstyrrelse af Emil, for naar han blot havde sin lille Toben i Nærheden, brød han sig Katten om de andre. Det vil sige, naar de blot ikke drillede ham, for saa gjorde han rent Bord i et Nys.

Det var Synd for Lensmanden, en Gang, da han havde et Ærinde at forrette oppe hos Husbond. I sit uniformerede Overmod kom han til at true ad ham med den flade Haand uden at bryde sig om alle Emils Stridstegn, Nikninger, Slikninger og Stampen.

Pang — det kom som en Torpedo, da Øjeblikket var modent. Lensmanden for tværs igennem den lukkede Bryggerdør og kom ikke til Hvile før Skorstenspladen modtog ham i sin lidet bløde Favn, og han laa som en stønnende Klump.

Et Held var det, at Johan var til Stede og gav sig til at snakke Johan rolig igen. En Gang om Ugen stødte han dog paa en uovervindelig Forargelsesklippe, og det var om Søndagen. Han kunde ikke for sin Død fordrage kirkeklædte Kvinder, især ikke dem, der bar hvide Tørklæder om Hovedet.

Hvide Hovedklæder bærer — eller bar tidligere — i den Egn alle ugifte Kvinder i Modsætning til de gifte, som bar sorte.

Jeg tror dog næppe, at hans Ubehag kom af nogen Slags sociale Spekulationer over Ægteskab og sligt. Ingen kunde forsvrigt begribe hvorfor, men kom der en Kone eller Pige fredeligt vandrende forbi med hvidt Klæde og med sin bedste Søndagskjole opkiltet som Først og Betænksomheden fordrer, saa laa hun ufejlbarligt i næste Sekund i Vejgrøften, hvis hun da stoppede der og ikke trillede et langt Stykke ud paa Marken med hele Stadsen uhjælpelig ødelagt.

Johan fik dog snart Færten af Broder Emil i denne Henseende, og han maatte derfor holde sig inde i Kirketiden.

Saaдан levede da de 2 Venner deres Liv sammen — deres triste Liv, kunde maaske en og anden tro. Nej, langt fra! Det var bare Glæde. De havde jo baade Mad og Hus. Johan havde aldrig før haft en Ven og Emil ikke heller. De var altsaa fuldkomment ligestillede og havde ikke noget at misunde hinanden. Ingen kan ane, hvor der var dejligt ude i Bakkerne i Græsnings-tiden! Johan havde en at snakke med i sin Ensomhed, og Emil, som var alfor fornem til at gaa og græsse i Faarefolden mellem Beder og Lam, havde en at slaa sig sammen med. Og en Bid Brød af og til det var nu ogsaa noget, der ikke var til at kimse af.

Men det hænder jo, at selv de bedste Venner bliver uenige en Gang imellem. Og en Gang kom der ogsaa her en Kurre paa Traaden.

Drengen tog en Gang for Spøg og klædte Emil ud i sin gamle Frakke, trak Forhænene gennem Ærmerne og knappede den sammen paa Ryggen. Naa, det var jo bare fornøjeligt mens den rare Toben havde ham under Behandling, saa Emil gryntede venligt og rodede med Snuden saa længe Drengen havde travlt med at

klæde ham ud. Men bagefter! Hvilken Scene! Emil gik hen i Faareflokket for at plukke sig lidt friskt Græs i Varmen.

Ingen af Damerne kendte ham igen, men samtlige tredivende Faar og Lam for dødsensforskrækkede afsted til alle Sider ud i Lyngen saa hurtigt Benene kunde bære dem!

Og der stod han alene med Skammen og den pjaltede Frakke.

Forlegen og arrig gik han tilbage til sin Ven — blot for at finde denne krumbøjede af Grin. Det var paa et hængende Haar, at der ikke hændte den unge Herre en Ulykke, men han var dog klog nok til hurtigst muligt at befri Vædderen for Frakken — og derved blev det. Men det skete dog en Ugestid bagefter, at han af og til begyndte at nikke og stampe ad Drengen. Og denne maatte opbyde alle sine Evner for atter at komme i Kridt-huset og faa den kedelige Historie ud af Verden.

Nu — midt i den knaldende Vinter var den forlængst glemt og Vandrungen foregik i Fred og Enighed.

Da de kom til Kvindestadssøen, holdt de Raad en Stund, om de ikke skulde skyde Genvej over Søen og saaledes omtrent en halv Fjerdingvej. Emil sukkede lidt, da den kom ned paa Isen og begyndte at glide og syntes i det hele taget at misbillige Foretagendet, men bare gik med.

Saa med et sagde det „knæk“ i Isen med en søkel boblende Lyd! Og i næste Øjeblik gav Drengen et mærkeligt Skrig og rutschede i saa bare Skuldrene og Kartoffelsælken var synlige.

Fuldkommen forrykt gjorde Emil helt omkring og for afsted, som et Uvejr ad Hjemmet til. Rumpen gik saa man næppe kunde se den — jeg beder om Forladelse for Benævnelsen af Vædderens Bagparti, men et Faar har ingen „Hale,“*) saa kan du spørge hvilken Faare-Autoritet, du vil.

Naa da — hvor det gik! Og

*) Paa dansk har det.

som han saa skreg! Et Angstskraal omtrent som om han havde staaet og set paa en Faareslagting. Ingen, der ikke har hørt det, kan forstaa hvilken hjerteskræende Angst, der rummes i et saadant Raab og Naade og Barmhøjertighed.

Han skreg i et Køre hele det korte Stykke Vej hjem, fo'r søn en Kanonkugle gennem Køkken-døren, hoppede med samlede Fødder og snurrede rundt fra den ene til den anden derinde, indtil endelig en opvakt Karl sagde: „Der er bestemt noget galt fat med hans Bror“ og gik henimod Døren.

Emil der — øjeblikkelig — vendte Hovedet en Gang for at se om Karlen kom med, og saa gik det afsted igen ned til Søen. Emil i Galop og Karlen i Løb, saa hurtigt Benene kunde bære ham.

Karlen saa naturligvis straks hvordan det stod til og løb det bedste han kunde, men Vædderen var i alt Fald forrest, skred omkuld paa Isen, og gled svimlende, hjerteangst ud mod det truende Vand og mod sin „Bro'r“.

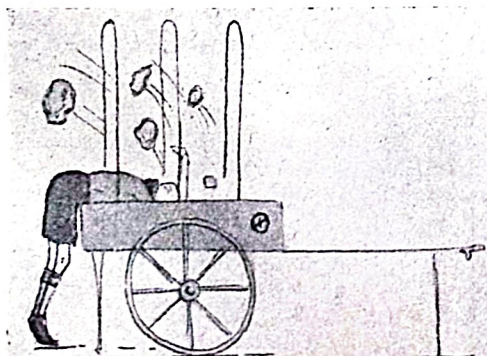
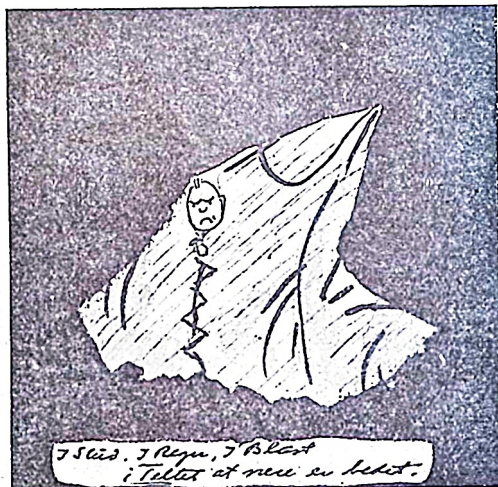
Drengen fik med den Smule Kræfter, han havde tilbage, tog i det ene Horn, Karlen greb Vædderen i Bagbenene, og saa blev Historien klaret, men det var i det yderste Øjeblik.

Johan besvimele i Karlens Arme af Kulde og Udmattelse, men han blev snart Karl igen, takket være en Kop Kaffe og et Par Hestedækkener hjemme i Køkkenet.

Emil stod en Times Tid i Forstuen, men saa tog han Tiløb og smækkede Døren op, naa ja, det var nu ingen Kunst, thi Krampen og Haspen var gaaet sig en Tur, da han sidste Gang saa indenfor. Uden at nikke eller stampe ad nogen gik han ganske stilfærdigt hen til Slagbænken, hvor Drengen sov, skubbede Dækkenet til Side, anbragte Snuden ved Halsen og rodede og rodede saa sagte — indtil de bløde Fingre begyndte at klø ham bag Ørerne, som de plejede.

Spejdernes egen Side.

„Fra en Sommerlejr“ ved Kai Thorning Madsen 1ste Øbro.

Paa Kamelryg gennem Wahabitternes Land.

Af Barclay Raunkjær.

Bearbejdet ved Kläus Vedel.

(Fortsættelse*).

Fra Basrah til Kuwait.

Endeløse graagule Sumpe omgiver den plumrede Tigris, og ved Floden ligger Landsbyer af Rørhytter, saa lavt, at en halv Meters Stigning vilde skylle dem bort. Ustandselig løb Damperen paa Grund og maatte bringes flot, men de var heldige og ikke et Skud blev løsnet imod dem, hvad meget let kunde være sket. Araberne dernede kan ikke lide de mange Floddampere og navnlig ikke de engelske. Forbi Qurna's frodige Palmelunde sejlede de ud i den brede Schatt el Arab, hvor Tigris brungule Vand forenes med Eufrats klare grønne, og den 21. Januar om Aftenen kastede de Anker ud for Basrah.

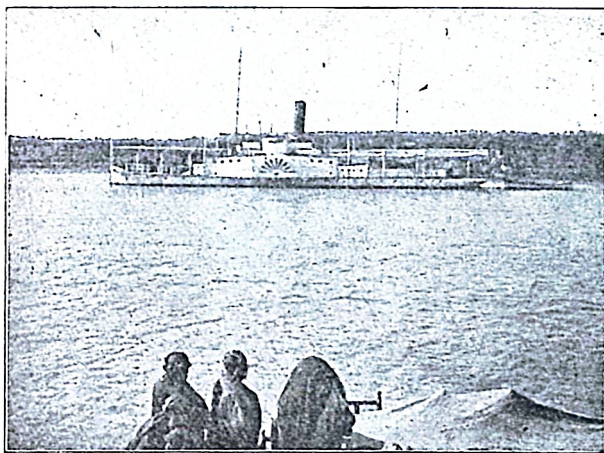
Imponerende er den ikke — Oriens. Venedig — som den kaldes paa Grund af de mange Kanaler, der fra Schott el Arab skærer sig igennem den. Dens Bygninger ses pletvis mellem Flodbredernes Daddellunde, der strækker sig saa langt Øjet rækker. Mest imponerende er de to mægtige Flagstænger med det engelske og tyske Flag over de to Magters Konsulater, mens det tyrkiske Flag vajer fra en beskeden Pind, nede ved Toldboden. Men Floden er livlig. Udfor Bygningerne ligger Prammene og Lægere. Spillene rasler paa en Række store søgaaende Lastdampere og lange hvide „Belem's piler hid og did som Gondoler.

I en saadan Belem sejlede nu Raunkjær og Ali ind gennem Basrahs Hovedkanal fra Havnen til Byen, hvor de fandt en „dyr, men elendig Hule“ i Byens eneste Hotel, der ejedes af en græsk Armenier. Han finder her i Basrah udmærket Støtte for sine Planer, og den øverste tyrkiske Embedsmand, Valien af Basrah, yder ham sin

gør i Hast de nødvendige Indkøb, og allerede den 27de Januar forlader han sammen med Ali det idylliske Basrah forsynet med mange Anbefalinger og et særligt Pas til Hasa, men som han selv siger — „af gode Grunde uden nogen klar Forestilling om hvordan

4. Schatt-el-Arab ved Basrah. Paa Floden et Par Belem's

5. Sejlads paa Tigris. Floddampere møder den engelske Flodkanonbaad „The Comet“, som har Station udfor det britiske Generalkonsulat i Bagdad.

Beskyttelse og en aaben og hjertelig Gæstfrihed, samtidig at han hjælper ham med at lægge Planer for Rejsen. Paa Grund af Stridigheder i Hasa, bliver det nødvendig at ændre Rejseplanen, og det bliver bestemt at Rejsen skal gaa til Kuwait, hvorfra han saa — efter at have opnaaet den derværende Schei's Mobarek es Sabbar's Tilladelse skal rejse gennem Landet ned til Hasa.

Raunkjær anlægger her arabisk Dragt,

Rejsen vil forløbe“.

Middelalderens berømte Basrah, hvorfra Sofareren Sindbar foretog sine vidunderlige Rejser, er ikke det Basrah, der nu ligger lavt ved Schatt el Arab. Det laa vest for inde paa Højslettens Rand, hvor man finder dets Ruiner tæt udenfor Murene af Karavane-handelsbyen Lober. Floden har trukket sig væk fra Højslettens Rand og begge de to Byer er som Dele af den gamle adskilte ved en ofte oversvømm-

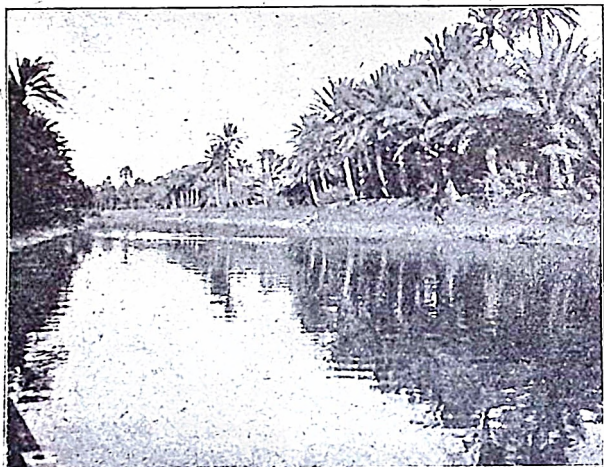
*) Side 19, Spalte 1 i sidste Nr., findes følgende Trykfejl, som I maa rette: „Haler“ for „Hale“, „Grænsen fra Kall“ for „Glansen fra Kall“ og „Moscel“ for „Mosul“.

met Saltørken der, hvor fordem Handelskibe fra hele Orienten samlede. De to Byer er vidt forskellige. Basrah-Ascar ved Schatt-el-Arab er en østerlandsk Sostad med en blandet Arabisk-persisk Befolkning, hvor der ryges og drikkes som i Bagdad og Persien, medens Lober er en udpræget arabisk, wahabitisk Ørkenby, hvor Karvaneveje fra Øst- og Centralarabien mødes og over hvilken de arabiske Scheikers politiske Sendebud drager til deres indviklede Forhandlinger med den tyrkiske Generalguvernør i Basrah. Mange af Indbyggerne i Lober er Arabere fra det indre Arabien — Nedjo —, hvor de beskæftiger sig med Karavanehandel; og inde i Nedjo kendes Lober bedre end Basrah. To vigtige Karavaneveje mødes her. Den ene, der nu er mindre vigtig paa Grund af Søfarten til Kuwait, fører til denne By.

sked med alle Husets Beboere, finder deres Plads paa Hestene mellem Tæpper og Saddelposer, og saa rider de ud mellem de graa Lermure. Fugtig af Dug og i straalende Morgensol breder den uhyre Slette sig, flad som et Logulv og med en Horisont som Havets. Kun i syd tegner sig en blaalig Klippe — det er en vulkansk Bjergknude Djebel Sinâm. Ingen Telte eller Røgsøjler ses. Muntefik-Araberne, der ellers græsser deres Hjorder her om Vinteren, er nu Venner med Mobarek og holder til længere mod Syd. De eneste de møder er nogle Mænd med Æsler — der bærer Brændsel — tørre Buske fra Steppen, oprevne med Rode — til Lober. Et Par Kilometer mod syd, kommer de forbi nogle Haver med en Snes Dadelpalmer. De vandes fra Brønde ved Hjælp af Øseværker. Brøndvinderne knirker og

Huse med vandede Kornmarker og en Snes Brønde.

Efter en Middagshvil og efter at have fyldt deres Vandskind rejser de videre gennem et ensartet, nogenlunde tæt bevokset Land afbrudt nu og da af en lille sandet Wadi. Kort før Solnedgang gør de holdt for at lade Hestene grasse og for at koge Mad. Det blæser en kold Nordenvind, men den kan ikke høres i de lave Buske, saa der er dødsstille. Natten kommer hurtigt, uden for det lille Baal bliver det mørkt, og i Mørket ser de lysende Punkter langt mod Vest — Vidnesbyrd om, at Sletten ikke er ubeboet. Efter at have lastet Hestene, drages hastigt videre Time efter Time i Nattens usikre Lys. Af og til ser de Lejrbaal mod Vest, senere ogsaa mod Øst og ved Midnatstid dukker et Par Kammelryttere ud af Mørket. Det er Folk fra Lober

6. Basrah. Sidekanal fra Schatt-el-Arab.

Den anden følger den store Wadi Rumah til Bereidah med en Sidegren til Hadjarah-Ørkenen og Hail. De 2 Veje følges ca. 32 km mod Syd til Brøndene ved Sefwân. Ved Brønden Hafar i Wadi Rumah mødes Scheiken af Kuveits, Emiren af Hails og Imamen af Riodhs Omraader.

Byen Lober ligger paa et øde Plateau og Ørkenen strækker sig lige ind under dens graa Lermure, men fra Hus-tagene kan man som en grønlig sort Stribe skelne Dadellundene ved Schatt-el-Arab.

Raunkjærs Vært er en gæstfri Mand. Længe før Solopgang er der Travlhed med at udruste ham til Rejsen til Kuwait. Der koges Kød og Ris, og der bages Brød; der pakkes Kurve og alt læses paa fire Pakheste. I to forcerede Dagsrejser skal han naa Kuwait — et sjældent Punkt: her kan hele Rejsen strande eller den kan i denne By faa det allerbedste Udgangspunkt.

Vidtløftigt tager nu han og Ali Af-

klager — men ogsaa denne Lyd dør hen, og de rejser videre i dyb Stilhed. Det vilde være som en March paa Stedet, hvis ikke Djebel Sinâm voksede i Horisonten. Nu i det begyndende Foraar giver spredt Græs og Lægplanter Steppen en grønlig Tone, men senere hen bliver den et graavidt Øde, for den er ikke særlig haard. Snart er den mere sandet, snart mere leret og Overfladen er dækket af smaa Steh. Nogle lavere sivbevoksede Striber, der mod Øst samler sig til et lille Bækkeleje, er Landets Afløb. Syd derfor ligger en afløbsløs Lavning, der er stærkt saltholdig, uden Planter, og i Vintertiden dækket af faa Centimeter Saltvand. Senere bliver Græsset til et sammenhængende Tæppe og noget over Middag, naar de Sefwân 10 km Øst for Djebel Dinâm. Her er en tyrkisk „Kischla“ med 10 Soldater — den sidste tyrkiske Post før Hasa, — en Dadeloase med 100 Palmer, nogle

7. Scheikh Mobarek-es-Sabbar af Kuwait.

og de faar at vide, at der ingen Nomader er paa Karavanevejen. Ved Totiden, da Hestene er trætte og de er kommen til et Sted, hvor de ikke ser noget til Lejrbaal og hvor intet Hundeglam høres, beslutter Raunkjær at holde Hvil til Solopgang. De bøjer af fra Stien, ind i en lille Lavning, hvor de vanskeligt kan ses, men hvorfra enhver kommende vil tegne sig skarpt mod den stjernebesaaede Nattehimmel, og her slaar de sig ned i nogle Timer, hvor de skiftes til at sove og holde Vagt. Med den frembrudende Dag fortsætter de Rejsen over lidt højere Land, men ellers ser det ud som Dagen før. I denne Egn møder de Muntefik-Stammen. Spredt over den svagt grønlig Slette ligger Nomadernes store Telte, kun en Snes Kilometer fra Mobareks Fort i Djihâra. Saa langt Øjet rækker ses Hjorde af sorte, langørede Geder, brune Faar og nu og da et sort Æsel med hvid Mule,

for Størstedelen under Opsyn af Nomadernes Børn. Om Sommeren er disse Nomader langt Nord paa mellem Nasrick og Kut-el-Amära. Ved 10 Tiden om Formiddagen passerer de en Lavning, Lajla, og Egnen bliver fattigere. Her er ingen Nomader, Klippegrunden træder frem og Terrænet hæver sig til en lav Kam — Plateauranden mod Syd — Motla. Gennem et Hak i denne, i hvis Bund et tørt Bækkelejer snor sig, stiger de ned paa en lavere Slette og ved Middagstid, naar de den første By i Mobareks Land, Djihära.

(Fortsættes.)

Spejdernes ny Sangbog

er udkommen under Navnet „Dansk Ungdoms Sangbog“. Pris 3 Kr. — Faas i enhver Boghandel.

Skoleidrætsstævnet.

Det var et stort Stævne, og der vil høres om det viden om, for der var mange med fra alle Kanter og mange flere Spejdere end dem, der optraadte i Spejderuniform, og de var jævnt hen blandt de flinke og de flinkeste.

Der var en morsom Lejr dernede — jeg skal næste Gang i Juli faa fat paa nogle Billeder derfra, hvis der er nogle, der duer — og Spejderne blev brugt og brugte sig, saa Stævnets Folk var glade ved dem — vi kan med Grund haabe, at de fra nu af vil blive et fast Tilbehør. De gav saa deres særlige Opvisning under stort Bifald der var Konkurrence i hurtig Paa-kledning, i Hurtighed i at bære hinanden med Brandmandstaget; der var Præsentation af mundtlig Melding, af at standse en voldsomt galloperende Hest og meget andet, og det er ikke umuligt, at vi ved denne Lejlighed har vundet et Stykke længere frem i Skolerne. Det var Hellerup-Divisionen der først og fremmest gjorde denne gode Indsats ved Tropsfører, Adjunkt Svend Knudsen, og det var ogsaa særligt den, der bar den. Der burde have været mange flere Skoletropper med.

Det vil ogsaa af den Grund være godt, at vi faar bedre fat paa lære Spejderne Idræt, og at I faar mere Lyst til det og mere Forstand paa, hvordan I skal bære jer ad. For Idræt er godt.

Red.

Philip Carrington: Spejdernes Lejrbog*).

Oversat af Svend Mejlbøe.

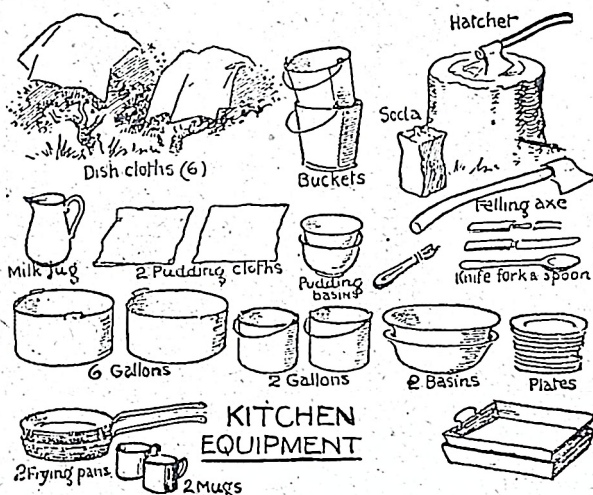
KØKKENET.

Naar vi nu er kommet saa langt, maa vi til at tænke paa den materielle Side af det daglige Lejrliv; og først og fremmest kommer her Køkkenet. I givet Tilfælde maa alt andet gaa som det kan, undtagen det. De Spejdere, som staar i Spidsen for Køkkenet, har det mest ærefulde og vigtige Hverv i Lejren.

To Principper maa stadig holdes for Øje: {1} Kogningen maa — efter Tur

føberen som Leder — Køkkenarbejdet for hele Dagen. Een af Tropsførerne holder omhyggeligt — men umærkeligt — Øje med, hvad der sker. Henimod Lejrens Slutning opretholdes dette Overopsyn kun af Navn.

En Fører med Anlæg for Kogekunsten kan til Stadighed være knyttet til Lejrilden og forvalte Proviantbeholdningen. Jeg ved, at den engelske Spejderbevægelse ikke ynder den Slags „Embedsmænd“ udenfor Patruljerne, men Erfaringer udefra har vist, at de

— udføres af alle Drængene i Lejren, og hver Dreng maa, hvor dygtig han end er, tage sin Tørn.

2) Kogningen maa være virkelig god. Hele Lejrens Sundhedstilstand, Humør og Moral, er afhængig af regelmæssige og gode Maaltider. Hvis ikke hele Troppen er med til at arbejde paa det, er Spejdertræningen slaaet Fejl, og det vil være en Prøve paa Tropsførerens Dygtighed, hvorvidt han forstaar at klare det.

Hemmeligheden er selvfølgelig Forhaandenværelse af dygtige Førere — dygtige til at koge. Uden absolut paalidelige Førere vil det hele brase sammen.

Patruljesystemet bør anvendes. En Patrulje paatager sig — med Patrulje-

ikke er nogen Hindring for Patruljernes Bevægelsesfrihed, og at det giver en Følelse af Tryghed, at vide Forraadene i de mest paalidelige Hænder, desuden bliver hver Dags Erfaring paa denne Maade bragt videre, saa at hver ny Patrulje ikke behøver at begynde paa bar Bund.

Patruljesystemet er ikke ufejlbarligt, men den bedste Maade at træne en Samling Drænge paa, saaledes at deres Personlighed udvikles; Meningen er heller ikke at fremskaffe den fremragende Fører, men en fremragende Spejder. Gennemført Patruljeorganisation er ikke nogen Hindring for Gennemførelse af Tropsorganisation, den maa imidlertid i det Store og Hele underordnes denne.

*) vil udkomme senere.

Lad mig med det samme fastslaa, at Føreren drager Omsorg for Lejrilden og at Magasinforvalteren — der selvfølgelig har fuld Myndighed i Magasinet — kun kan give Raad og hjælpe til i Køkkenet.

Hver Patrulje gør hele Dagens Arbejde: henter og hugger Brænde, bringer Vand o. s. v., og hele Ordningen bør lægges fuldstændig i Hænderne paa Føreren, men Tropsføreren maa se efter, at de smaa Drengene ikke faar alt det kedelige Arbejde, hvad der ofte hænder.

Omraadet rundt Lejrilden skal være fuldstændig forbeholdt Køkkene, der bør have tilstrækkelig Myndighed til at straffe mulig Indtrængen. En Afspærring bestaaende af Staver og Reb kan laves til Adskillelse fra „Spisestuen“ (Messen).

Køkkene maa fritages for alle andre Pligter. Det vil være meget hensigtsmæssigt at lade dem tiltræde deres Arbejde om Aftenen, da de saa kan koge Grøden til næste Morgen; Te er ogsaa let for dem at begynde med.

Patruljeføreren er Magasinforvalteren ansvarlig for alle Kogegrejer o. s. v., og denne maa passe, at de hver Aften bliver afleveret i ren og god Stand.

Ved Lejrbaalet

er „Dansk Ungdoms Sangbog“ uundværlig. Indeholder de lodigste, stemningsfuldeste nordiske Sange.

LEJR.

Første Dag.

Hvordan var det at komme til den første havomskyllede og stormomsuste Lejrplads?

Og hvad mente I om den

Mand, hvis Jord I skulde bo paa? Vil du indrømme, at det irriterede dig let, at han foreslog Jer at lægge Teltet oppe paa den højeste Bakke?

Hvordan modtog I Patruljens Yngste, da han kom hjem til Lejren med Lever i Stedet for Bøf-Kød?

Og hvad gjorde I ved ham, da det viste sig, at han havde glemt Mel til at stege Leveren i?

Hvordan var det I talte til Patruljeføreren, fordi der ikke var saa meget Plads i Teltet, som i et af dem, der bærer Indskriften: Kæmpe-Cirkus.

Og var det virkelig Jeres Alvor, at de 8 Sardiner, I havde med, laa bedre i deres Æske, end I laa i Teltet?

Hvordan var det — kære Korporeal — at blive purret ud til Nattevagten Kl. 12 — netop da Sønnen havde forbarmet sig over dig, og faaet dig til at glemme din Misundelse overfor Sardinerne.

Og bliver du meget vred, hvis jeg paastaar, at dine Øjne lyste af en hvidglødende og bestialsk Skadefryd, da du 2 Timer efter skulde vække din Åfløser?

Hvordan smagte Gudemælken? — den. Gudemælk, som „Manden hin Grumsede“ solgte Jer om Morgen.

Og hvorfor udklækkede I mørke Planer om at kvæle Geden, inden den skulde malkes igen? Husk, at Geden var ret uskyldig i, at den ikke var en Ko.

Hvordan klarede I Situationen, da Byens allermest øverstbefalende, kongelige, privilegerede

Embedsmand Kl. 11 stillede ved Lejren og med en temmelig verdenshistorisk Mine nedlagde et velmotiveret og bestemt Forbud mod Jeres Baal?

Og — O, Jubel! — var det ikke en Fryd at se ham en halv Time efter, da han sad lejret i Jeres Midte ved den dampende Gryde med ægte (Maggi-) Krebsesuppe?

Hvordan vil I beskrive den Bunte Mennesker, der i Løbet af Dagen vrimlede ud til Lejrpladsen? er det en mild Overdrivelse, at sige at „en tusindtallig, stærkt interesseret Menneskemængde kom valfartende, for at tage dette højst interessante Fænomen (Lejren!) i Øjesyn.“

Og naar I selv skal sige det, optraadte I saa ikke med det, man kalder „en stille og klædelig Beskedenhed.“

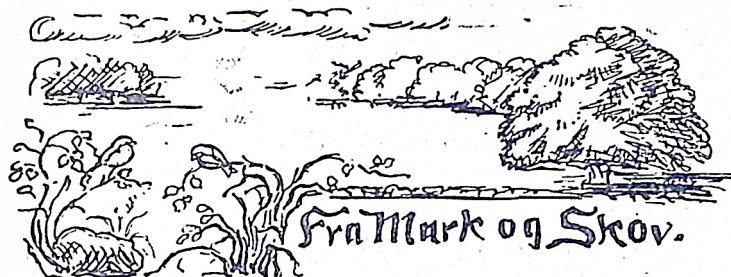
Hvordan — hvordan. — Ja, hvordan hver især følte det, er jo ikke godt at sige, men som Helhed havde I vist en Fornemmelse af, at selvom den første Dag havde formet sig som et Paradennummer, (og Aa, hvor I foragter Paradenumre) saa kunde I se Lejr-Fremtiden imøde med en vis, stille, indadvendt, behagelig og tryk Ro. Ikke?

Mogens Lind.

Den lille, blaa Sangbog

(i Lommeformat), som enhver Spejder ønsker sig, hedder „Dansk Ungdoms Sangbog“. Pris 3 Kr. Faas i enhver Boghandel.

Fuglene i Juni.

Det er Fugleungernes Tid; i de første Dage af Maanedens slipper Stæreungerne af Kassen, alle vegne paa en Gang, saa møder vi dem i Havegangene og hører dem skrigende paa kalde Forældrenes Opmærksomhed fra Buskene. Katten er paa færde og tager sin gode Del af de unge Fugle. Efter et Par Dage er de sporløst forsvundne, men det er heldigvis ikke Katten, der har taget dem alene — saasnart Vingerne var øvet lidt, drog hele Familien af Sted til Markerne og Engene, hvor de samles med andre i store Flokke. Men Støren er ikke den eneste, der har Unger, her møder vi en Krageunge og hist en Snespurv og rundt omkring ser vi de travle Forældre haste hjem med Mad eller sidde ængstelig pibende med Larver dinglende ud af Næbbet, bekymrende for vor Nærhed, bange for at lade Ungerne vente og for at røbe for os, hvor Reden er. Andre, som vore Husvenner, Støren og Storken, forretter al deres travle Færd lige for vore Øjne og til megen Fornøjelse for os. I Engen finder vi Vibesanger og i Skoven Ugleunger, og vi har stor Lyst til at have dem med os hjem for at passe og pleje dem og have de morsomme Skabninger til Underholdning. Det er imidlertid de aller færreste Fugleunger, der taaler en saadan Forandring og den Føde, som vi med vore Hjelpe-midler og vort ringe Kendskab er i Stand til at skaffe dem, og saa er der Katten at passe paa. En og anden kan nok have Held til at opfostre en Krage- eller Skadeunge, naar de ikke er taget alt for smaa, og de kan blive meget tamme og er fornøjelige Kammerater at iagttage, de andre Unger derimod, staar man sig ved at lade

Forældrene passe og saa glæde sig ved, naar vi faar Lejlighed til at se dem som frie Fugle, Aar efter Aar paa de samme Steder.

Medens Foraarstrækket knap var afsluttet med Udgangen af Maj, begynder allerede i Juni det ny Træk, at sætte sine Spor. De tidlige Kuld Viber ses nu i Flokke, Raagerne og Hejrerne spredes fra Ynglekolonierne ud til andre Egne, ligeledes Maagerne med deres graahvide Ungerne og som allerede nævnet Støren. Dette er de væsentligste af vore egne Fuglelivs Bevægelser vi kan følge, men nordfra kommer allerede Spoveerne trækkende herved i Flok og varsler, at Løvet skrider.

P. Skovgaard.

Ringene, som

ikke skrider.

Den sorte Stork.

I de Smaafortællinger om Fugle, jeg efterhaanden har skrevet i Vor Ungdom, har det været de Fugle, som vi daglig eller særlig til visse Aarstider kan træffe paa — i Mark og Skov — jeg har fremdraget for at aabne Blikket for den Glæde, man har af at lære disse at kende og betragte dens Færd.

Naar jeg nu vil fortælle lidt om den sorte Stork, saa er det for at faa lidt af Overtaget med ind i Forestillingen om de Fugle, vi har her til Lands — for vi har det virkelig endnu, og det er noget af et Eventyr, at træffe den, noget der ikke hænder enhver. Det er forstaaeligt, at en sjelden, graa, lille Sangfugl, ja maaske mange, kan leve ubemærket i Danmark, hvis den Røst da ikke er iørefaldende, men at en saa stor Fugl, som en Stork, kan bo ubemærket af de fleste, i et saa lille Land, som vort, er paa faldende, men vidner om dens Vane og Evne, at søge og finde de mest afsides, mindst besøgte Skove og ved Vagtsomhed altid være rede til i Tide at fjerne sig, naar Uved kommende nærmer sig. Saadan er den sorte Stork, tyst stryger den bort ned fra sit Stade paa en vandret Gren ind mellem Stammerne, og gennem en Lysning og bort over Skoven. Men i Skovmosen, naar vi ubemærket er kommet ned over det bløde Mos, kan vi støde paa den, hvor den gaar og søger Føde, Fisk, Frøer og Insekter. I de fleste Tilfælde faar vi kun lige set den store, sorte Fugl svinge sig op med et Par store Vingelag, naar vor pludselige Tilsynkomst forstyrrer dens Idyl. Men faar vi den at se, hvilken Pragt i den sorte Dragt, med Purpur og Smaragdglans og med safranrødt Næb og Ben og saa den hvide Bug. Det kan hænde, at den kredser tilbage over Mosen, for at se, om der nu ogsaa er noget at flygte for, og saa faar vi ret dens Pragt at se, naar den fra vidtspændte Vinger er i flotte Sving tumler sig i Luften over vore Hoveder, belyst af Solen. Det sorte og hvide kommer da særlig til sin Ret i den klare Modsætning til hinanden, og det røde Næb og Benene ligefrem gløder i Solen. Det hele Syn mod Majdagens lyse, blaa Himmel over den nygrønne Skov aander

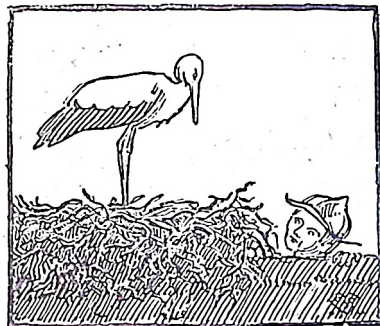
Storken er ved at gylpe til de smaa Unger, som er parat til at snappe hvad der kommer.

en Friskhed, der faar os til at trække Vejret dybere og bringer os en stærk Følelse af Velvære. Dybt i Skoven har den sin Rede, hvor de ranke Bøgestammer kan værne den mod Gæster, baade Mennesker og Dyr, som kan fortrædige dens Yngel. Højt under Bøgens Krone ligger dens store Rede, flettet af Grene, som en anden Storkerede, men udført med de fineste grønne Mosepuder, og midt i det grønne skinner de 4 hvide Æg, som en stor hvid Blomst, men dem faar vi næppe at se, maaske selve Fuglen, der for at gøre sig ubemærket, ligger ubevægelig og blot lader Øjet følge vor Færd. Det kan vel ikke forbavse nogen, at der af de hvide Æg en skønne Dag kommer hviddunede Unger — ganske vist, man kunne maaske tænke, at den sorte Stork fik sorte Unger, det gør den ogsaa, men ikke straks,

de hvide Dun skal først erstattes med Fjer. Morsomt nok har en hvid Stork i Sydamerika Unger, der til at begynde med er sorte. Ungerne er meget forslugne og kan fra første Færd spise selv. De gamle maa selvfølgelig bringe Maden, men naar de har gylpet den i en stor Klump midt i Reden, kan Ungerne selv hugge den i sig. Der skal ikke saa lidt til, før Ungerne bliver store nok til at flyve af Reden, idet det tager det meste af 2 Maaneder, før Ungerne er udvoksede, og saa er der kun kort Tid tilbage, til de forlader os samtidig med den hvide. Frit kan man iagttage den hvide Storks hele fornøjelige Liv i dens Reder paa vore Boliger, men kun faa kender den sorte Storks Bo, kun Folk, der bor i Skoven, faar af og til et lille Blik ind i deres Familieliv. Et saadant lille Blik vil jeg ogsaa gennem medfølgende

Billeder give. Vil nogen lære den nøjere at kende, kan de læse min Bog om den og studere de 40 Billeder fra dens Liv, denne indeholder.

P. Skovgaard.

Hvordan gaar det med at tælle Storkerede

Her ser I, hvordan de Bøger ser ud, der udsættes som Præmier.

DEN · SORTE · STORK

SÆRLIG I DANMARK

I TEKST OG BILLEDER AF

P. SKOVGAARD

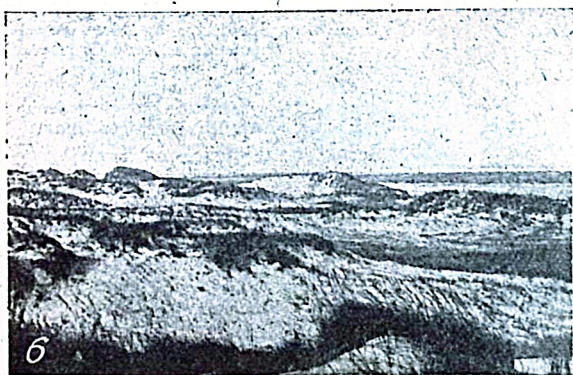
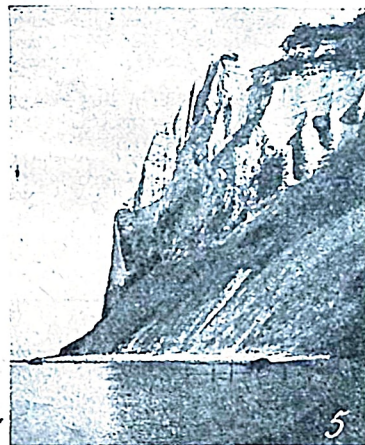
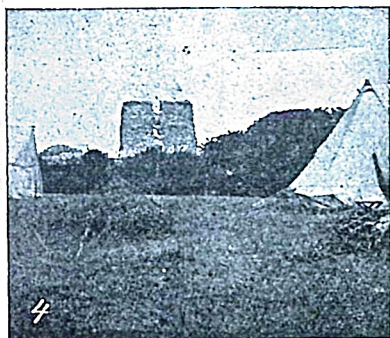
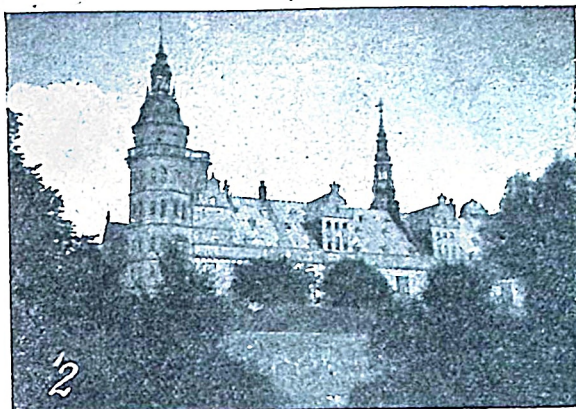
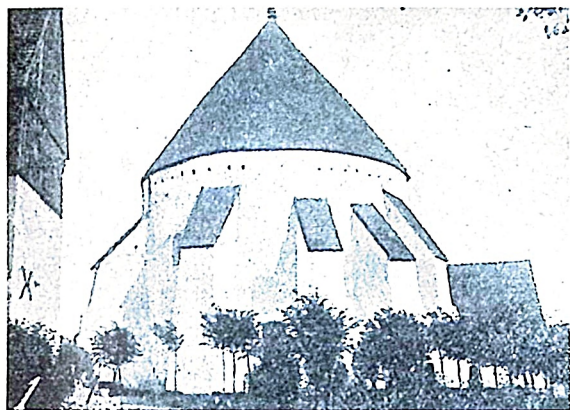
VIBORG

1322

Paa Marschturen

har enhver Spejder „Dansk Ungdoms Sangbog“ i Lommen. Ingen saa righoldig Sang-Samling er endnu udgivet i Lommeformat.

Kender du Danmark? Ny Opgave. Samme Betingelser som i Nr. 7. Løsninger inden den 17/6 til Red.

SPEJDERKORPSET

[Korpskontoret Norregade 14 er aabent fra 12—5½.]

Københavns Division.

Nørrebro Kolonne, der nu tæller c. 300 Spejder har i April holdt Instruks for Trop — og Patruljefører i Lejrtræning -indretning og -liv. Under Motto:

„En Dreng er først Spejder, Naar han har været i Lejr“, har Kolonnen samlet Hovedlinjerne i en fortræffelig Rundskrivelse, der er sendt Førerne og som ogsaa er kommen Redaktionen i Hænde. Kolonnen sætter for sit Arbejde i Sommer det Maal:

„at vi i Sommeren 1921 kan tage alle Drengene, som er fri fra deres Byplads Kl. 5, og de unge Mennesker, der er fri fra Værksted eller Kontor Kl. 2—4, væk fra Gadehjørner og Tårne og føre dem ud til et sundt Lejrliv (Week-end Lejre, Red) og derefter afsluttes med stor Kolonnesommerlejr med 500 Spejdere.“

Vestsjællandske Division.

Divisionen har i Bededagsferien haft Foraarsturnering i Holbæk i Store Bededagsferien. Turneringen, hvis Præsident var Oberstltn. With, ledes af Prmltn. Sabro og havde Besøg af Divisionens tidligere Chef, Hr. Fos-Petersen.

Dommérne arbejder.

Valdemar Sejrs Trop (IV. Ringsted), har haft den store Sorg, at Tropens dygtige og afholdte Leder, Lærer Gording har trukket sig tilbage.

Herr Gording indtraadte i Troppen paa 1915 som Instruktør og overtog Ledelsen fuldstændig i Marts Maaned 1916.

Lærer Gording.

Troppen er under Herr^e Gordings Ledelse gaaet stærkt frem og er blevet betragtet som en af Korpsets bedste. Herr Gording repræsenterer Vestsjællands Division i Korpsraadet og er indehaver af Divisionens Fortjenstmedalje i Sølv.

Hans Spejdere vil altid huske de mange udmærkede Øvelser og Ture de har haft under hans Ledelse. Havde Herr Gording ikke i et kritisk Øjeblik overtaget Troppens Ledelse, var Troppen sikkert gaaet samme Vej, som saa mange andre Troppe.

Troppens Ledelse er overtaget af Pastor F. Lerche, som i 1916 var med paa Hellerupernes Tur til Lapland. Troppen venter sig meget af Herr Lerche og han svarer sikkert til Forventningerne. Dixi.

Nørrejyske Division.

1. Nykøbing Mors Trop.

Afgaaet som Tropsfører for 1. Nyk. M. Trop, Installator G. Bech. Afgaaet som Tropass. Bjørn O. Lange.

Antaget som Tropsfører for samme, Skrædder Henry M. Jensen. Adr.: Vestergade 15. Antaget som Tropass. for samme, Boghdmld. O. Leth-Møller. Henry M. Jensen.

Randers Kolonne.

Da Randersspejderne d. 23. April mødtes for at højtideligholde St. Georgsdagen havde Kolonnechefen en stor og glædelig Overraskelse til dem. Dagen for talte Kolonnechefen, nemlig med Grosserer Aage Hansen (Firmaet Petersen og Rask), som havde tænkt paa at forære Kolonnen en Fane. Glæden over Tilbudet var stor, og større blev den, da Grosserereren lovede, at Fanen kunde blive færdig næste Dag, saa den kunde indvies paa selve St. Georgsdagen. Den overordentlig smukke Fane, som bestaar af dobbelt Silke med nydeligt broderet Førsteklasses-Mærke i Midten af Korset, vakte selvfølgelig udelst Beundring og Glæde, baade hos Spejderne og deres Forældre. Kolonnechefen takkede Grosserer Hansen for den store Interesse han havde for Spejdersagen, og for det smukke Udtryk han havde givet denne Interesse. Derefter foretoges Indvielsen, idet Grosserer Grundtvig slog første Søm i for Kongen, Fabrikant Christiansen 2. Søm for Fædrelandet, og Adj. Ottosen 3. Søm for Dansk Ungdom. — Den helt igennem vellykkede Aften sluttede med en Dans.

Chr. Ottosen,
Kolonnechef.

Bekendtgørelse.

Ved Lodtrækningen i 7. Bytroops 4. Patrulje blev følgende Numre udtrukne:

Guldringen Nr. 845.

46 48 57 58 80 294 447
500 507 553 554 565 570 599
609 628 638 640 664 677 690
700 703 710 715 719 728 735
741 744 774 776 782 783 793
818 819 820 833 855 859 904
929 944 950 987 991 993 998

Gevinsterne kan afhentes hver Torsdag 7—9 hos Bøgh, Abildgaardsgade 48, inden 1. Juli.

Leverandør til

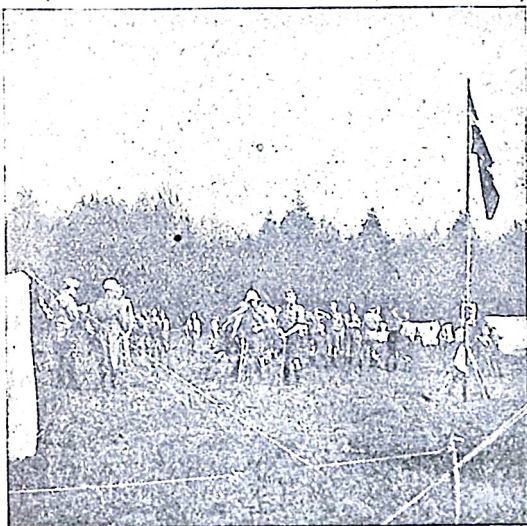
Københavns Div.

Gaa til din Boghandler

og se paa „Dansk Ungdoms Sangbog“. Uundværlig for enhver Spejder.

Frederiksborg Division.

Divisionen afholdt Foraarsturnering i Bededagsferien ved Quistgaard, hvor en prægtig Lejrplads var stillet til Raadighed af Forpagter Nørregaard. Turneringen lededes af Divisionschef, Pmrltn. Gelardi. Lejrchef var Tropfører Wulff, Søllerød og Overdommer, Adjunkt Klavs Vedel. Lejren havde Besøg af Spejderchefen den sidste Dag. — Turneringen strakte sig over 3

Lejrpladsen.

Divisionsmusikken.

Lejrdage og omfattede Spejderidræt — hvori indgik Lejrliv, Lejroorden og — Indretning og almindelig Idræt. Hille-rød udmærkede sig ved sin talrige Repræsentation, Birkerød og Helsingør særligt ved smukke Lejre. Fanepladen for Idræt blev vundet af Helsingør for Lejr-sport af Birkerød. — I samlet Opgørelse blev Helsingør Nr. 1 og fik en Rævehale.

En fiks og morsom Terrænleg indgik i Programmet, som en Del af Konkurrencen idet Troppførerne hver indsendte et Forslag og det bedste var baade brugeligt og for-nøjeligt.

2. Aarhus Trop.

St. Georgsdagen stillede Troppen Kl. 7²⁵ sammen med de andre Troppe i Ridehuset. Spejderløftet blev aflagt umiddelbart efter at Dagens Budskab var blevet læst op af Gros-serer Aagaard.

Kl. ca. 8^{1/4} marcherede hele Kolonnen ned til Torvet, hvor der traadtes af. Den 25. og 26. April lagde Troppen Kartoffler paa et Stk. Jord, som vor Tropraadsmedlem, Restauratør Laur-sen har været saa venlig at give os. Vi har faaet 2 Tønder Land, men vi vil kun lægge Kartoffler paa det halve, da vi vil bruge den anden Halvdel til Lejr-plads. — For Øjeblikket trænes der energisk til Foraarsturneringen, som skal staa i Her-nings. L. Kjærulff.

NEYE

VIMMELSKAFTET 28

*Til
Spejderbrug:*

Korttasker

Rygsække

Thermosflasker

Poser til

Sæbe, Svamp og Kam

Amatøralbum

Drikkebægere

*Til
Skolebrug:*

Rygsække

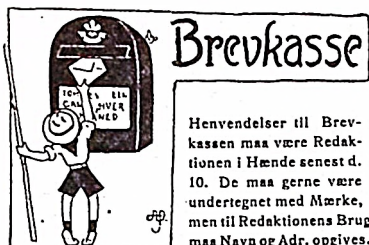
Bogbærere

Skoletasker

Penaletui

Pennevidskere

Brevkasse

Henvendelser til Brevkassen maa være Redaktionen i Hænde senest d. 10. De maa gerne være undertegnet med Mærke, men til Redaktionen Brug maa Navn og Adr. opgives.

- Sp. Forleden Søndag saa jeg i en jysk Kobstad en Del unge Spejdere promenerede med Stok paa Strøget. Er det tilladt menige at gaa med Stok?
- Sv. Ja, naturligvis, vi har ingen saadanne Forbud. En Stok er desuden i Marken en praktisk Genstand. Noget ganske andet er, at det ikke i særlig Grad er spejdermæssigt at anlægge Lapsestok og promenerer paa Strøget, og dette maa vel gælde Førere som Menige. Vi andre kan jo gaa uden Stolte.
- Sp. „Skulde der være nogen Trop eller Patrulje, der har brugte Telte, Tropskærre (evt. Patruljekærre), Kogekar eller andet. Lejrudstyr, som den ønsker at sælge, bedes den snarest skrive til Troppens *Str. Jon Litauer*, Niels Hemmingsensg. 8 II, Kbh. K.

Modersmaalet.

Der er stiftet en Forening, der kalder „Modersmaalet“, et Samfund med den smukke Opgave at arbejde for at det danske Sprog tales rent og smukt af os alle.

Det vil gaa løs paa den vanskelige Opgave, at rense Sproget for overflødige Fremmedord og faa gode Ord fra Folkemaalene taget i Brug.

At være Medlem koster mindst 4 Kr., og saa faar man 20 Skrifter, der skal udgives til halv Pris, og man skal indmelde sig til Formanden, Docent Holger Wiehe, Ordpr. Jagtvej 44, Charlottenlund, eller til Kassereren, Forlagsboghandler Chr. Erichsen, Kronprinsessegade 34, Kbh. K.

Løsning paa Opgaven i Nr. 8.

Denne Gang er der ikke kommet saa mange Løsninger som ved sidste. „Kender du Danmark“ Opgave. Blant de indkomne Besvarelser stod Kysters 1. Kolding Trop betydelig over de andre og som Følge deraf er Præmien gaaet til Kolding.

vanndtæt imprægneret
TELTE Teltduk
amerikansk Armyduck
J. NIELSEN, Nørrebrogade 32, TELEFON 6631

Patenbureau for Raab.

Patent Nr. 24.
(Tilhører 7. Bytrop, Københvn. Div.).
„Terry — Terry — Tok.“
Betydningen er Troppens Hemmelighed.

Patent Nr. 25.
(Tilhører 1. Øregaards Trop):
„Øregaard!!!“
„Det er her det foregaar!“

Patent Nr. 26.
(Tilhører Negerstammen Orberørd Eidert 3. Nørrebro):
„groc groc grææ Orberørd Eidert Lju whi-i.“

Chr. Andersen, Møbelpolstrer og Dekorator

Hellerupvej (gennem Porten i) Nr. 8. Tlf.: Hellerup 334.
Tæppe- og Gardinarbejde udføres. : : Atelier for Møbler og Madratser etc.
On parle francais. Prima Materialer.

== Altid det nyeste for Sæsonen! ==

Hovedforretningens Priser.

Strandvej 163. **ILLUM.** Telf. Hell. 324. 692.

AXEL VELDEN

Prima

Chesterfield-Lædermøbler
og engelske do. med Gobelinstof.
Specialitet: Overpolstrede Møbler.
Hovedforretning
Strandvej 187. — Telf. Hellerup 75

Stort Lager og Udstilling
af Egetræs- og polerede Møbler
Strandparksvej 11. Telf. Hellerup 2064 x

NB! Ompolstring af Møbler, sam. Markiser og Dekorationsarbejder anbefales.

Elis Møllerup

Strandvej 159 — Telf. Hellerup 739

Cigarer, Tobak, Cigaretter
P. Wulff — Horwitz & Kattentid
A. M. Hirschprung & Sønner m. m.

Hellerup-Spejdernes Barber & Frisør
bor Strandvej 189 — Tlf. Hellerup 879y

Barbersalonen „Elegant“
er Hellerups første Barbersalon.
Specialitet:
Ansigtssmassage
Hovedmassage
Rationel Behandling mod Haaraffald

Abonnement

6 Kr. pr. Aar, Enkelt
No. 50 Øre.

Abonnement kan tegnes
saavel for et Kvartal
som halv- el. helaarlig
paa ethvert Postkontor
saavel i Ind- som Udland.

Udgivet af „Det danske Spejderkorps“.

Redig. af KLAUS VEDEL, Adjunkt, Stengaards Allé 13, Hellerup.

Hoved-Ekspeditionens Adr.: Box 75, Viborg.

Prmlt. SOMMER RASMUSSEN.

„Ekspedition for Boghandlere:

Steen Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 263, København. — Telefon Central 12240.

Annoncering

Pris pr. 1/4 Side 100 Kr., 1/2 Side 50 Kr., 3/4 Side 25 Kr., 1/1 Side 12 Kr. For mindre Annoncer 20 Øre pr. m/m, Rabat for 12 Gange 10 %.
Afdeling for København og Børn.
Strandvej 110, Hellerup. Tlf. Hellerup 1313.
Jysk Afdeling, Tlf. 4646. Aarhus.

Kendte Aalborg Firmaer.

*Perstrøm & Mønsen
Andersen.*
Bispensgade 9 Aalborg.

Fuldstændig
Herre- og Drengeskriverier.
1. Kl. engelsk Skriverier.
Telefon 2433.

Marie Dyhr,

Bispensgade 3.
Største Udvalg i Galanteri og Legetøj
samt en elegant 1. Sals Afdeling for
Lædervarer.

Spejdere!!

Køb Eders Forbrug af
Toiletartikler
hos **J. Fabiansen, Algade 47.**
— NB. Thermo-Flasker. —

Alle Spejdere

køber deres Foto-Artikler hos
Tage Færch's Eftf.,
Telf. 810. Bispensgade 21. Telf. 810.
Plader og Film fremkaldes og kopi-
eres fra Dag til Dag. — Udsalg af
— Kodaks og Ica Artikler. —

Kendte Aarhus Firmaer.**Spejdertørst**

slukkes bedst med

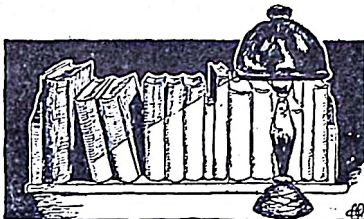
Thors Mineralvand.

Fabrikant: Premierløjtnant **Thorsen.**
Tlf. 527. Aarhus. Tlf. 527.

A. Muchitsch,
Pelsvare- & Hattemagasin.

Vestergade 7. - Telefon 932.

Aarhus.

Boganmeldelser.

Et nyt Blad har set Lyset, det kommer fra os : Korpset, og det henvender sig til vore yngste, Ulveungerne. Det hedder Ulvebladet og Fru Tove Lembecke — Ulvehøfen — Akela redigerer det. Endnu er kun kommen det første Nummer, men det ser pænt ud og dets Indhold er intet mindre end meget fornøjeligt. Et Opraab fra Ulvehøfen — en fornøjelig Fortælling — nogle Tegninger, som baade er kenne og morsomme og nogle Gaader og Vittigheder og en enkelt Præmieopgave — saadan er Indholdet.

Vi har for faa Ulveflokkene endnu, jeg har en Dreng paa 8 Aar, som er Ulveunge og det er udmærket for ham Der bør vokse Ulveflokkene frem i alle vore Spejderbyer og der ventes paa den, der vil og kan tage sig af det — det være en gammel Ulv af en Spejder, el. en Dame, der har Humør og Mod og Mands Hjærte til at gaa i Gang med det — en Opgave, der giver mere Friskhed og Glæde end næsten alt andet Ungdomsarbejde.

Der bør blive mange Ulveunger om Ulvebladet — saa mange, at de kan sætte deres Vilje igennem overfor Redaktøren og forbyde hende, at forære dem Løsningen paa Gaaderne i samme Nummer, hvor Gaaderne findes, og vi Spejdere maa agitere lidt for det fordi vi af den Vej kan faa de bedste Spejdere — og de fleste. Det kan være det ikke var nogen ilde Skik om vi fik vore ældre Søkende og Mo'r og Tanter til at holde Ulvebladet.

Gør Deres Indkøb af

Beklædningsgenstande

til Sportsbrug i

Engelsk Herre-Magasin,

Viborg.

Kendte Hjørring Firmaer

Søren Holm, Isenkræmmer,
Stokbrogade.
Spejderknive - Spejderflojter.

Aktieselskabet Jydsk Bisquitfabrik
Telefon 711

Hjørring Amts
Andels-Svineslagteri
Husk vore
fine bayerske Pølser

GULDSMED
ARTHUR HASSING
TELF. 268 :: HJØRRING

Kendte Hobro Firmaer.

A. KIBSGAARD MIKKELSEN
MUSIK- OG BOGHANDEL
HOBRO

Chr. Grønkjær,
Blomster- og Kranseforretning.
Telef. 205. Hobro. Telef. 205.

Møbel- og Ligkistelageret
bedes erindret. Telf. 250.
A. P. JENSEN.

Spisechocolader

i stort Udvalg.

Fr. Thustrup.

Brug
Aggerbeck's
Sæber.

Spejderkorpsets Munderingsdepot.

Studiestræde 30. Telegramadresse: Scouting. Telefon Nr. 3186.

Tropskærre

— klar til Udrykning. —

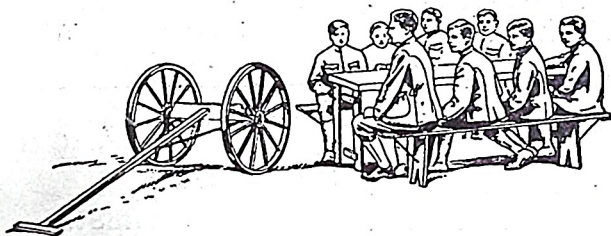
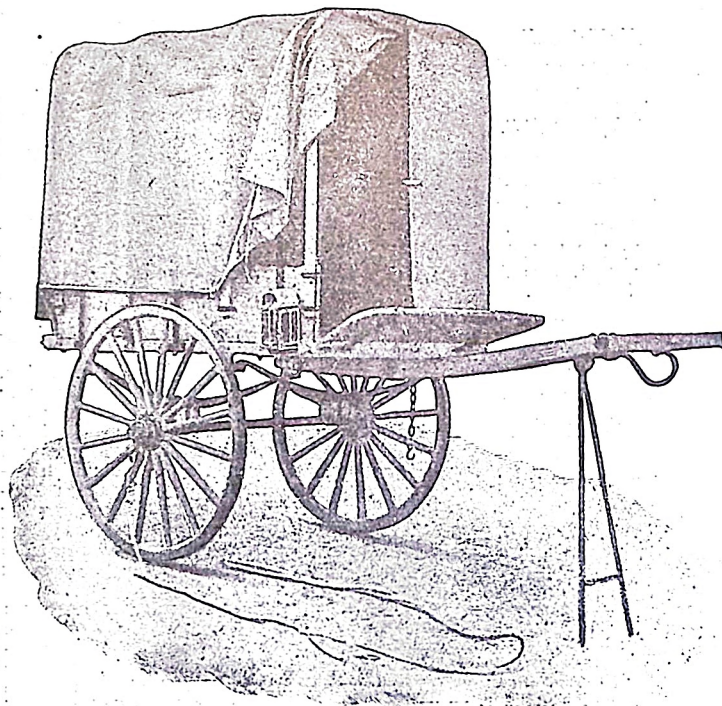
Telte

samt alt til Lejrudstyr

findes færdig

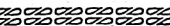
paa Lager

!

Tropskærre

som Bord og Bænke.

Til Sommerlejren: Tæpper - Regnfrakker - Vindjakker - Whiklers
Ryggsække - Soveposer - Madrasvaar - Økser
Spader - Knive - Spisebestik - Skyttegravslamper - Lommelamper - Kompasser
Kortmaalere - Kantinekasser - Signalthorn - Trommer - Fløjter.

Forlang Prislister.